

Szabó Katilla

A vagányság határain túl

1.fejezet A két barát

Torzó, ahol a történet játszódik, egy kis város. Hüen tükrözi a társadalom torz tükörképét. Több olyan család él itt, akik kifelé élnek. Mászt mutatnak, mint akik valójában. Hamis értékrendjük szerint csak a pénz, a vagyon, a társadalmi helyzet a fontos. Aki ebbe a normába nem illik bele, azt lenézik, arról szinte tudomást se vesznek. Pedig van sok olyan lakos is, akik egyszerű emberek. Mégis, a felszín alatt igazi kincs rejtőzik. Születőben van egy újfajta világ, ők ennek az új világnak az előhírnökei. Rigler Dávid szülei az első csoportba tartoznak, míg Tomka Viktorék a másikkba. Életük mégis összefonódik egy röpké időre, hogy aztán szétváljanak útjaik, erőteljesebben rámutatva az igazi értékek fontosságára.

Tomka Viktor így kinézetre átlagos srác volt. Mégis volt benne valami rendkívüli. Nem tartozott azok közé, akik másokat majmoltak, ő nem akart egyik énekesre, se másra hasonlítani. Önmaga akart lenni. Nagyon ritka dolog ez ilyen fiatal korban. Középiskolás éveit taposta, a felnőttkor küszöbén állt már. Tisztában volt a saját értékeivel, de rossz tulajdonságaival és gyengeségeivel is. Elfogadta magát olyannak, amilyen.

Biztosan azt hiszitek, hogy akkor valószínűleg fenéig tejfel volt az eddigi élete. Dehogy. Sok fájdalmat átélt már, lehet, hogy ez edzette lelkét ilyenre. Sötétbarna szemei mégis bizalommal és hittel tekintettek a világba. Pedig amikor szülei elváltak, egy nagyon nehéz időszakon ment keresztül. Ez még évekkal ezelőtt történt. Mikor szülei elidegenedtek egymástól, anyja próbálta menteni a menthetőt, de apja az új életet választotta más nő oldalán. Viktor először önmagát hibáztatta, hogy lehet, hogy miatta történt így. Hiszen, mikor szülei veszekedtek, hányszor, de hányszor imádkozott, hogy legyen vége. Vége lett, de ő nem ilyen áron akarta. Mindkét szülőjét szerette, és nem akarta, hogy elváljanak. Sajnos az ő véleményét senki sem kérdezte meg. Egyszerűen bejelentették neki, hogy apja elköltözik. Viktor akkor nagyon elkeseredett, hiszen úgy érezte, hogy nincs választása. Tehetetlen volt. Hiába szerette volna visszahozni a régmúlt időket, amikor még minden olajozottan működött közöttük. Ő ehhez kevés volt. Szülei meg már nem tudták, vagy nem akarták a megoldás kulcsát keresni. Ez egyszerűbb megoldásnak tűnt az apja számára. Persze anyukája nagyon kiborult, és sokat sírt akkoriban. Igaz, hogy sok feszültség volt közöttük, de szerinte, ha mindketten akarták volna, újra tudták volna programozni a jövőjüket. Tomka János viszont úgy döntött, hogy nincs kedve a sok régi gubancot bogozgatni, inkább sutba dobja, és előlről kezd mindent. Arra nem gondolt, hogy az új életében is lesznek majd gubancok. Mindig az a megoldás, ha továbbáll? Ha minden problémát a szőnyeg alá söpör, mintha nem is létezne? Tomka Annát más fából faragták. Ő ki merete mondani, ha valami fájt, vagy rosszul esett neki. A férje más típusú ember volt. Szinte menekült, amikor Anna rázúdította a nézeteit. János magába fojtotta a dühét, haragját, így azok sokkal erőteljesebbek lettek. Ekkora feszültséget lehetetlen feldolgozni csak úgy. Anna mindig megkönnyebbült, amikor kimondta azt, amit gondolt. Ő nem is érezte úgy, hogy visszafordíthatatlanul közeledik házasságuk vége. Normálisnak tartotta, hogy nem mindenben egyezik a véleményük, és hogy néha hajba kapnak. Szerinte ez más házasságban is így van. Nincs olyan, hogy mindig minden rendben van, és nagy egyetértésben élnek, amíg meg nem halnak. Ilyen csak a mesében létezik. Súrlódások minden házasságban, sőt, minden emberi kapcsolatban vannak. Meg kell tanulni kezelni őket, nem úgy tenni, mintha nem is léteznének. Viktor megígérte magának, hogy ő máshogy fog majd hozzáállni a dolgokhoz, mint az apja. Hiszen, ha az embernek családja van, akkor már értük is felelős. Olyan döntéseket kell hozni, amelyek a legkisebb fájdalommal járnak a többi családtag számára. Márpedig egy ilyen döntés, mint a válás, az egész családot érinti. Rajtuk, gyerekeken is csattan az ostor, büntetlenül. Hiszen ők semmiről nem tehetnek. Ők csak a szüleik döntésének az áldozatai. Viktor úgy érezte, hogy ez igazságtalanság. Ő nem ezt akarta.

Később kiderült, hogy apjának már más nő lépett az életébe. Ez megmagyarázta hirtelen elhatározását. Így hát Viktor és húga, Erika az anyjánál maradt. Anyukájuk mindent megtett, hogy lelkileg a legkevésbé sérüljenek. Persze Anna és János között ezután is voltak kisebb feszültségek, mégis próbáltak ember módjára viselkedni. Viktor bármikor elmehetett apjához is, apai nagyszüleikhez is. Ez jó volt. Nem választották el őt azoktól, akiket szeret. Tudja, hogy osztálytársai között vannak olyanok, akik nem is tarthatják a kapcsolatot apjukkal. Régen az anyjuk megtiltotta nekik, így akarta a volt férjét büntetni. Arra nem gondolt, hogy a gyermekét bünteti a legjobban. Hiszen a gyerek az apját is szereti, és csak azért, mert ők ketten nem tudnak együtt élni, neki se szabad találkoznia a szeretett szülővel. Tomi, a barátja is így van vele. Anyja annyira gyűlöli a volt férjét, és azt a helyzetet, hogy megcsalta őt, és mást vett feleségül, hogy Tomit teljesen eltiltotta tőle. A gyereket persze nem kérdezte meg, hogy ő mit szeretne. Eldöntötte egyedül, és hogy ezzel fiának milyen fájdalmat okoz, nem is gondolná. Tomi meg nem is meri megmondani. Anyja meg kárörvendően mosolyog volt férje próbálkozásain, hogy gyerekével tarthassa a kapcsolatot. Így hát Tomi haragja az anyja felé fordult. Persze Tomi nem is igazán tudatosítja ezt, csak abból látszik, hogy anyját gyakran szándékosan megbántja.

Viktor már elfogadta ezt a helyzetet, mást nem tehetett, hiszen változtatni úgysem tud rajta. Így beletörődött. Apja új barátnőjét ugyan nem tudja tökéletesen elfogadni, hiszen őt is felelősnek érzi a helyzetért. Anyjával nagyon szoros lett a kapcsolata. Ő az, akiben megbízik, akinek bármit elmondhat. Apjával valahogy távolságtartóbb lett. Valószínűleg megkopott a bizalma benne, hiszen egykor anyját is mennyire szerette, mégis elhagyta. Beszélgetett vele, de inkább csak felületes dolgokról. Nem engedte őt annyira közel magához, mint az édesanyját. Eleinte félt, hogy anyja beleroppan a válásba. Szerencsére nem így lett. Anyja a nagy fájdalmában valami olyan belső erőre talált, amely mindenén átsegítette. Erősebb, mint valaha. Nem a bosszú élte, nem siránkozik a múlton. Nincs, mi lett volna, ha...A jelenben él, abból próbálja kihozni a maximumot. Szabadidejében kutyák megmentésével foglalkozik. Menhelyekkel dolgozik együtt, támogatásokat gyűjt számukra, kutyatápot vásárol a kutyusoknak, és elszállítja a menhelyekre. Próbál új gazdit találni a kutyáknak. Ez a munka szeretettel tölti el, nagyon szereti az állatokat. Viktor örül, hogy anyja ilyen kiegyensúlyozott, nem neki kell vigasztalnia. Persze a válás óta már eltelt pár év, úgyhogy egyre jobban viseli mindenki. Viktor is éli a mindennapi kis életét. Középiskolába jár, pontosan tudja, mi az, ami érdekli. Így nincs is gondja a tanulással, hiszen olyan pályára készül, amit szeret. Ez volt élete eddigi legfontosabb döntése, és a döntést saját magának kellett meghoznia. Hiszen neki kell tudnia, hogy mit szeretne. Mivel szeretne foglalkozni? Szerencséje volt, hogy szülei nem kényszerítették más iskolába. Viktor hálás is ezért. Így hát a tanulás is könnyebben megy, hiszen ő jó akar lenni abban, amivel foglalkozik. A legjobb, vagy egy a legjobbak közül. Néhány osztálytársa semmibe veszi a tanulást, és őt is cikizik, hogy jól tanul. Viktor nem törődik velük, rájött már, hogy sok irigy és kárörvendő ember is szaladgál a világban. Ő nem akar ilyen embereknek megfelelni, csak azért, hogy szeressék és elfogadják. Mindenkinek úgyse tud megfelelni, és senkit se szeret mindenki. Ez normális. Így hát a számára legjobb megoldást választotta: csak egy embernek akar megfelelni. Saját magának. Azóta, mióta ezt teszi, valahogy boldogabbnak érzi magát. Hiszen egy óriási terhet vett le a válláról. A csúfondáros beszélőkről megvan a véleménye. Azért cikizik, mert irigyek rá. Nem veszi figyelembe ezeket a sértéseket. Csak megy a célja után. Akkor is, ha vannak, akiknek ez nem tetszik. Érzi, hogy ezt kell tennie. Tanárai szerint Viktor koraérett, talpraesett srác. Anyja szerint sokkal előrébb tart a lelki fejlődésben, mint kortársai. Ezért is talál nehezen igazi barátot magának. Tomi a legjobb barátja, vele a középiskolában ismerkedett meg. Rajta kívül van még egy, itthon, Torzóban. Bár Rigler Dávid sokban különbözik tőle. Viktor anyja nem is nézi jó szemmel a barátságukat. Szólni nem szól ugyan, ha Dávid eljön hozzájuk, de nincs elragadtatva a fiútól. Pedig Dávid szemrevaló fiú. Szőke haja, kék szeme a lányok

kedvencévé tette a suliban. Viszont egészen más a családi háttere. Apja neves ügyvéd, jól szituált a családjuk, mindenük megvan. Mégis, Tomka Anna szerint szegényebbek, mint ők. Viktor ezt először nem értette, de aztán rájött, hogy anyjának igaza van. Dávid egyke, nincs testvére, a szülei meg túl elfoglaltak. Anyukája főkönyvelő egy nagy cégnél, este jár haza, apját is lekötik az ügyvédi tennivalói. Így Dávid sokat van egyedül. Nemrég rájött, hogy mindkét szülőjének szeretője van. Vagyis a szép, habos tortás élet csak egy nagy átverés. Dávid akkor nagyon maga alatt volt, mikor rájött ezekre a dolgokra. Egyedüli bizalmasa Viktor volt. Most is átjött a barátjához.

– Mizu veled, hogy két hete felénk se néztél?– kérdezte Viktor.

– Á, tudod, most kezdtem járni a jégkorong -edzésekre, és nem is marad időm semmire. Lehet, hogy jobb is, legalább nem gondolkodok hülyeségeken.– mondta Dávid.

– Mire gondolsz? Mi történt már megint?– érdeklődött Viktor.

– Semmi új, csak a szokásos. Tegnap láttam a fateromat a városban a nőjével. Mit mondjak, felment bennem a pumpa. Otthon játssza a rendes férjet, közben meg az egész élete egy nagy hazugság – fakadt ki Dávid.

Viktor sajnálkozva pillantott rá. Tudta, mit érez, de segíteni nem tudott. Nem tudta, mit mondjon, így inkább a csöndet választotta. Csak megveregette a barátja vállát.

– Tudod, néha azt gondolom, hogy inkább elég lenne kevesebb pénz, csak lenne több időnk egymásra. Lehet, hogy nem fajultak el volna ennyire a dolgok. Soha nincs idejük rám. Már évek óta a legmenőbb, legdrágább cuccokat kapom, amire a korombeliek vágnak. Mikor kisebb voltam, bizony sokszor azt kértem karácsonyra, hogy együtt legyünk legalább egy teljes napot. Azt szerettem volna, ha a szüleim játszanak velem, vagy csak egyszerűen beszélgetünk az asztalnál. Ha őszintén megkérdezték volna, hogy mi bánt? Minek örültem vagy ki bántott meg? Persze, ez sose sikerült. Nálunk még karácsonykor is csak látszólagos a szeretet. Néha megkérdem magamtól, hogy mi a francnak kellettem nekik? Hogy legyen kire ráfogni, hogy miattam hajtják magukat? – Dávid lopva Viktorra nézett. – Tudod, hányszor irigyeltelek téged?

– Engem?– nézett rá csodálkozva Viktor.– Hiszen tudod, hogy az én szüleim elváltak. Nekem sincs irigylésre méltó sorsom.

– Hidd el, az enyémtől mégis sokkal jobb. A te muterod kiegyensúlyozott, látszik, hogy milyen jó a viszonyotok. Te bármit megbeszélhetsz vele. Én csak magammal beszélhetem meg a problémáimat. Bár néha kérdeznak ezt azt, de mikorra belekezdnek, már szaladniuk kell. Sokszor azt kívánom, bárcsak lenne testvérem– sóhajtott Dávid.

– Ha testvéred nincs is, csajod annyi lehet, ahányat csak akarsz. Nézzél már tükörbe, milyen jóképű vagy! A csajok odavannak érted, válogathatsz kedvedre közülük– mondta Viktor.

– Hát igen, de milyen csajok vannak oda értem? Akik tudják, hogy gazdag vagyok. Üresfejű libák ezek. A plázacikák nem az eseteim– mondta kiábrándultan Dávid. – Próbálkoztam egyel-kettővel, de mindig csalódás volt a vége. Most valahogy nem is vágyom kapcsolatra.

– Csak tesóra, mi?– cikizte Viktor. – Hát, mit mondjak, nekem van egy, de ha tudnád, hányszor összekapunk.

– Én már azt se bánám, csak lenne kivel megbeszélni a dolgaimat. Még jó, hogy itt vagy te, nem is tudom, mihez kezdenék nélküled. Bár a híres apám szerint te nem vagy méltó hozzám. Ti nem rázátok eléggé a rongyot – tette hozzá megvetően Dávid.

– Hát, bevallom, az anyám sincs elragadtatva tőled – vallotta be Viktor – azt hiszi, te is olyan vagy, mint a szüleid. Pedig akkor nem is barátkoznák veled.

– Én se magammal – nevette el magát Dávid, és Viktor se bírta megállni nevetés nélkül.

– Látod, nevetni is csak veled tudok igazán – vallotta be Dávid. – most mennem kell, mert edzésem lesz. Csuda jó dolog ez a jégkorongozás, ez nagyon tetszik nekem.

– Örülök, hogy találtál olyan dolgot, ami örömet szerez, olyan lehangolt vagy mostanában. Gyere át bármikor, ha van kedved beszélgetni – biztatta Viktor.

– Oksi, szívesen, majd jelentkezem. Csá – búcsúzott Dávid.

Viktor elgondolkodott a hallottakon. Sajnálta a barátját, de ezekben a dolgokban nem tud neki segíteni. Ezt saját magának kell feldolgoznia. Örült, hogy neki ilyen anyja van, hogy bármikor számíthat rá. Szegény Dávid. Pedig mindenük megvan. Hányan irigylik őket. Ha tudnák, hogy a fiuk milyen boldogtalan...Viktor most szomorúnak érezte magát. Ilyenkor szokta segítségül hívni anyja módszerét. Egyedül volt otthon, senki sem fogja zavarni. Kényelmesen elhelyezkedett a fotelban, ellazította minden izmát, behunyta a szemét és képzeletben maga elé nézett húsz centiméternyire. Ezután szeretetteljes szavakat ismételt gondolatban: szeretet, biztonság, béke, nyugalom, hit, áldás, ölelés, érintés, szív, öröm, fény, mosoly, ima...Pár perc után lelkileg feltöltődve, mosolyogva állt fel a helyéről. Nem szégyellte magát azért, hogy ilyen dolgokban hisz. Érezte a hatását, és fontosnak érezte, hogy jó lelkiállapotban maradjon. Anyja is ilyen módszerekkel tartja formában a lelkét. Hányan az alkoholba fojtják bánatukat, szerencsére anya más megoldást talált. Na, meg a most olyan divatos drogok. Bár Viktor számára ez egy ismeretlen terület volt. Környezetében nem ismert senkit, aki drogozott volna, így ez a veszedelem a homályba veszett.

2.fejezet Az új családtag

Tomka Anna, Viktor édesanyja egy nap jókedvűen állított haza.

– Szia Viktor! Képzeld, milyen jó napom volt ma! Sikerült két fontos támogatót szereznem a kutyamenhelynek. A kutyák kéthavi ételme be van biztosítva – újságolta örömmel Anna.

– Hát ez igazán szuper, gratulálok! – mondta Viktor őszintén.

– Most épp a kutyamenhelyre készülök, nincs kedved velem tartani? – kérdezte anya.

– De, szívesen. Felőlem indulhatunk is – válaszolta a fiú.

– Azért megengedi a fiatalúr, hogy bekapjak néhány falatot? – kérdezte viccelődve anya.

– Persze, csak azt hittem, rögtön indulni akarsz – szabadkozott Viktor.

Fél óra múlva már útban voltak a kutyamenhely felé. Viktor szerint kiábrándító volt, hogy ennyi gazdátlan kutya van. Helyesebben, ennyi kutyától szabadult meg a gazdája. Nem értette, hogy minek nekik a kutya, ha aztán meg kiteszik. Neki is volt már egy kutyája, akit nagyon szeretett. Egyszer kifutott az útra, és elgyúrta egy autó. Nagyon sokat sírt miatta, igazán szerette Cézárt. Olyan okos kutya volt, éppen csak beszélni nem tudott. Viktor szentül meg volt győződve róla, hogy érti minden szavát. Ha valami bánata volt, már ment is Cézárhoz. A kutya meg rögtön megérezte, hogy kis gazdijának most szeretetre van szüksége. Odabújt hozzá, és nyalogatta a kezét. Viktor el se tudta képzelni, hogy lehet egy ilyen szerető állatot a sorsára hagyni. Ő sose tenne ilyet. Cézár azonban sajnos nincs többé. Azóta nem is vágyott másik kutyára.

Odaértek a menhelyre. Anyukája rögtön a tulajdonoshoz sietett elújságotni a jó hírt. Viktor meg bement a kutyák közé. Megsimogatta őket, nagyon vágytak a szeretetre. Egyszer csak felfigyelt egy fekete kutyusra. Nagyon szép volt, okos szemeivel szinte megigézte a fiút. Nem volt fajtiszta kutya, de nem is az a lényeg. Viktor odalépett hozzá.

– Hát te ki vagy, téged még nem láttalak itt? – kérdezte tőle barátságosan a fiú.

A kutya farkcsóválással válaszolt. A fiú megsimogatta. A kutya hálásan nézett rá. Ezek a szemek. Ez a tekintet. Viktor úgy érezte, nem tud tőle szabadulni. Anyja és a tulajdonos épp odaértek.

– Látom, már megbarátkoztál a legújabb lakónkkal – mosolygott a tulaj. – Egy hete találtuk a híd alatt. Valaki kitette. Éhes és szomjas volt, de itt hamar rendbe jött. Már csak egy jó gazdira vágyik.

Viktor kérdően nézett az anyjára. Anya rögtön megértette, mit jelent ez a tekintet. Mikor Cézárt kiválasztották, akkor is így nézett rá. Ez egy szótlan kérdés volt. Egy esdeklő tekintet.

– Te azt akarod, hogy... – kérdezte anya.

Viktor bólintott. Ránézett a kutyára, ő meg viszonzta a tekintetét.

– Nézz csak rá, anya, ez a kutya kiválasztott engem.

– Na persze – sóhajtott anya. – Bár, ha jobban belegondolok, nem is jönne rosszul egy kutya a háznál.

– Na ugye. Te meg hű kutya leszel, igaz, Brúnó? – kérdezte a fiú.

– Nocsak, már nevet is adtál neki? – kérdezte a tulaj.

– Szerintem illik hozzá. Ugye hazavisszük? – nézett anyjára reménykedve Viktor.

– Hát legyen! Na gyere ide Brúnó, mutatkozz be nekem is! – mondta anya.

A kutya odaszaladt hozzá, és szelíden túrta, hogy anya is megsimogassa.

– Először kutyaólat kell vennünk neki, nem gondolod? Aztán visszajövünk érte – nézett a fiára anya.

– Igazad van – hagyta jóvá Viktor. – Ne félj, mindjárt visszajövünk érte, és hazaviszünk. Megígérem.

A kutya farkcsóválva hallgatta.

– Nem fogod megbánni, abban biztos lehetsz. A menhelyről befogadott kutyák sokkal hűségesebbek, hiszen ők már tudják, milyen az, ha nincs gazdijuk. Így jobban megbecsülik azt, aki törődik velük, és hálásak minden szóért, simogatásért. Igazi barátod lesz! – mondta a tulaj Viktornak.

– Ebben biztos vagyok – válaszolta a fiú. – Hamarosan visszajövünk érte.

Anyával gyorsan autóba ültek, és elmentek kutyaólat és élelmet venni. Bebiztosítottak mindent, amire az új családtagnak szüksége lehet. Etető- és itatótálat, pokrócot és még néhány apróságot. Viktor úgy örült, mint egy kisgyerek. Sosem gondolta volna, hogy újra vágni fog egy kutyára. Most ez történt, ez a kutya valahogy más volt, mint az eddigiek. Egy pillanat alatt megszerette. Ez olyan, mint mikor az ember beleszeret valamibe a kirakatban, és megveszi. Meg kell vennie. Neki is kell ez a kutya. Otthon örömmel újságolta húgának, Erikának, hogy új kutyájuk lesz. Bár Erika még nem is látta, ujjongott. Mikor hazavitték, ő is beleszeretett, mint Viktor.

– Te Brúnó, úgy örülök, hogy a miénk vagy – súgta a fülébe.

Egy kutya nem csak sok törődést jelent, hanem sok-sok szeretetet képes adni. Ezt érezték mindannyian. Új színt hozott az életükbe.

3.fejezet A szülinapi buli

Viktor a városban összefutott régi osztálytársával az alapsuliból. Fischer Ádám nem volt ugyan a barátja, de ellenségek se voltak. Azóta nem találkoztak, amióta kimaradtak, így mindketten örültek a találkozásnak. Váltottak pár szót, majd Ádám felvetette:

– Most szombaton tartom a szülinapi bulim. Örülnék, ha Te is eljönnél, az őseim nem lesznek otthon. Rigler Dávidot is szívesen meghívnám, szólnál neki is?

– Persze, köszi a meghívást, szívesen elmegyek, és szólok Dávidnak is. Vele tartom a kapcsolatot. – mondta Viktor.

– Oksi, akkor szombaton háromra várlak benneteket, most mennem kell – mondta Ádám, és elviharzott.

Viktor otthon rögtön felhívta Dávidot, és átadta neki a meghívást. Dávid örült a bulinak. Szombaton délután indulás előtt Viktort furcsa érzés kerítette a hatalmába. A gyomra

környékén jelentkezett. Nem fájdalom volt, csak egy rossz érzés. Anyja rögtön észrevette, hogy valami nincs rendben vele.

– Azt hittem várod a bulit. Most meg úgy nézel ki, mintha nem is volna kedved menni – mondta anya.

– Magam sem tudom, olyan furcsa érzésem támadt. Legszívesebben itthon maradnék – mondta a fiú.

– Hatodik érzéknek, megérzésnek vagy intuíciónak hívják azt, amit érzel – magyarázta anya. Ez vészhelyzet előtt jelentkezik, az ember előre megérzi, ha valami rossz fog történni vele. Sokan hallgatnak rá, óvatosak, és megmenekülnek a bajtól.

– Akkor most maradjak otthon? Megígértem Ádámnak, hogy elmegyek, és Dávid is annyira készült. Ilyen hülyeség miatt mondjam le? – kérdezte Viktor.

– Attól elmehetsz, csak légy nagyon óvatos! Amúgy ez nem hülyeség, majd rájössz magad is – válaszolta anya.

– Akkor indulok is. Nem kell aggódnod, időben jövök – mondta a fiú és elindult Dávidért.

Dávid már várta. Anyja elvitte őket autóval Ádámmal. Ádámnál már voltak vendégek. Ádám bemutatta őket egymásnak. Felköszöntötték őt, átadták ajándékaikat, és koccintottak az egészségére. Persze igazi alkohollal. Viktor először tiltakozni akart, mert még életében nem ivott alkoholt. Valahogy nem is vonzotta. Aztán úgy gondolta, hogy a többiek kiröhögnek, hogy nem mer meginni egy pohár pezsgőt. Pedig rögtön érezte, hogy a fejébe száll az ital. Nemcsak a fejébe, pár perc múlva a felső karjai és a lábai is elnehezdedtek. A nyelve meg minduntalan akadozott, ha megszólalt. A többiekből kibuggyant a nevetés. Ádám rászólt:

– Te meg mit dadogsz? Nehogy azt mondd, hogy nem ittál még alkoholt? – kérdezte hitetlenkedve.

Viktor érezte, hogy elpirul. Hazudni nem akart, így hát inkább nem szólt semmit.

– Ez még csak a kezdet. Van ám még más meglepim is. Benne vagytok srácok? – fordult a többiekhez Ádám.

– Milyen meglepi? Csak nem sztriptíz táncosnőt hívtál? – ugratták.

– Azt azért nem, de ez jobban fog tetszeni. Mit szólnátok egy kis mariskához? – vetette fel Ádám.

Viktor egyre rosszabbul érezte magát. Most már világosan érezte, hogy neki nem itt a helye. Ez nem neki való társaság. Fogalma sem volt, mit tegyen. Balféknek se akart látszani, de ez több a soknál. Dávidnak, meg a többi fiúnak viszont megcsillant a szeme.

– Tényleg van füved? Hol szerezted? Kipróbálhatjuk mi is? – záporoztak a kérdések Ádám felé.

– Mit gondoltok, viccelek? Tessék, itt van – vette elő a füves cigiket egy dobozból. Szétszította a fiúknak.

Viktor elvette ugyan, de vacilált. Tudta, hogy ő ezt nem akarja megkóstolni. A többi fiú nagy érdeklődéssel nézegette, és már rá is gyújtottak. Hamarosan röhögőgörcsöt kaptak. Minden hülyeségen röhögtek. Viktor egyre kínosabban érezte magát. Próbált észrevétlen maradni, de nem sikerült neki. Ádám rápillantott.

– Na, mi van, beszartál?

– Nem, de nekem erre nincs szükségem. Tessék, visszaadom – mondta elszántan Viktor.

A többiek röhögésben törtek ki. Viktor ugyan nem volt biztos benne, hogy rajta röhögnek, de menekülőre fogta. Dávid is már más tudatállapotban volt. Teljesen kifordultak önmagukból. Mintha berúgtak volna. Viktor próbálta Dávidot rábeszélni, hogy menjenek haza. Persze Dávid jól érezte magát, eszében se volt. Így hát Viktor felpattant, gyorsan elköszönt, és kiviharzott Ádámtól. Az utcán nagyon szippantott a friss levegőből. Ezt még legmerészebb álmában se gondolta volna, hogy ez lesz. Neki már a pezsgő is sok volt. Szinte szaladt hazáig, mintha kergetnék. Otthon bevonult a szobájába. Most egyedül akart lenni. Szinte sokkot kapott. Ezek tisztára bediliztek. Annyi rosszat hallott már a drogokról, bár sokan azt állítják,

hogy a marihuána nem okoz függőséget. Az orvosok azt mondják, megzavarja az egyén lelki fejlődését, személyiségzavarokat okoz. Azok, akik élnek vele, arra használják, hogy egy időre leállítsa a gondolatokat. Vagyis nincs problémájuk, míg a szer hatása alatt vannak. Igen ám, csak hogy kijózanodva még inkább szürkének és visszataszítóbbnak találják a világot, így újra oda menekülnek, ahol ez megszűnik. Vagyis mókuserék. Nehéz kiszállni, és új értelmet találni az életének. Viktor jól érezte magát bőrében, elégedett volt. Ha egyszer problémái lesznek is, ő más megoldást fog keresni. Eszébe jutott anyja. Lám, ő nő, mégis, képes más megoldást találni. Hiába került a padlóra, újra felállt onnan, alkohol, nyugtatók és drogok nélkül is. Ráadásul kiegyensúlyozottabb, boldogabb, mint valaha. Ez reményt adott Viktornak is. Útmutatást, hogy van más megoldás is, csak nyitott szemmel kell járni. Gondolatait anyja kopogása zavarta meg.

– Viktor, minden rendben? Hogyhogy ilyen hamar hazajöttél? – kérdezte az ajtón keresztül.

– Gyere be nyugodtan. Igen, most már minden rendben, de haza kellett jönnöm. Igazad volt a megérzéssel kapcsolatban. Mindettől megkímélhettem volna magam, ha el se megyek – mondta Viktor, és elmesélte anyjának a történeteket. Anyja is elborzadt a hallottakon.

– Büszke vagyok rád, hogy így döntöttél. Tudod, néha az az igazi bátorság, ami gyávaságnak tűnik. Sokkal bátrabb vagy, mint azok, akik ott maradtak. Ők nem mertek nemet mondani Ádámnak, nehogy a többiek kinevessék őket. Lehet, hogy a szívük mélyén irigyeltek téged, hogy te meg merted tenni azt, hogy felálltál és hazajöttél.

– Anya, ha láttad volna, milyen csillogó szemmel fogták kézbe azt a füvet – mondta Viktor.

– Lehetséges, hogy a kíváncsiság nagyobb volt bennük, mint az óvatosság, vagy nem tudták, milyen veszélyes az, amit tesznek. Egyszer egy újságban beszélgetés volt olyanokkal, akik drogoztak, mariskát szívtak. Mindegyikük azt állította, hogy semmilyen káros hatása nincs az életükre nézve. Miközben az egyik állandóan pislogott, fiatal férfi létükre egyiküknek sem volt barátnöje, meg ilyesmi. Ettől ugyanis a szexuális étvágy is csökken. Ráadásul azt állították, erre nem lehet rászokni. Kérdésükre mégis azt felelték, hogy rendszeresen élnek vele. Vajon miért? Mert már nem tudják abbahagyni. Meg annyira megtetszett nekik az „üresfejűség”, hogy mindig menekülni akarnak a problémáik, gondolataik elől. Persze ezt nem vallják be saját maguknak sem. Ha tudnák, hogy van ennek más módja is – mosolygott titokzatosan anya.

– Igen, észrevettem, hogy te találtál hatékony megoldást, csak nem tudom, hogy mi az. Elárulnád? – kérdezte izgatottan Viktor.

– Persze, ez nem titok. A jelenlét erejét használom. Ez olyasmi, mint a meditáció, közben elülnek a gondolatok. Bár nem szükséges hozzá csendben, lehunyt szemmel ülni. Napi szinten használható, szinte bármikor, amikor nem kell használnod a gondolkozásodat. Csak vagy. Körül nézel gondolatok nélkül. Megnézel egy fát, vagy virágot, vagy kézmosás közben csak úgy nézed a vizet, ahogy a kezedre csurog, közben nem gondolsz semmire. A gondolatok maguktól is elülnek, ha lelassulsz, és ellazulsz. Mikor nem akarod görcsösen irányítani a történéseket magad körül. Csodálatos dolog ez, mert ebben az állapotban nincs harag, szomorúság, nincsenek gondok, félelmek. Nincs semmi, csak te vagy. Mintha egy hatalmas tér venne körül, elmosódnak a körvonalaid, és mintha összeolvadnál mindennel. Olyasfajta békét érzel, amihez hasonlót normális körülmények között nem tudsz megtapasztalni. Jó ebben az állapotban időzni. Megnyugtató, és békés. Örömteli. Felemelő és nehezen megfogalmazható – mosolygott anya. – Nehéz egy fogalmat úgy leírni, hogy mindenki értse. Főleg ésszel felfoghatatlan, hiszen minden szó kevés ahhoz, hogy megközelítsem. Ezt csak érezni lehet. Remélem majd neked is sikerül. Olyan ez, mint a béke szigete. Ide menekülök a mindennapi rutin elől. Így fel tudok töltődni, ezért vagyok kiegyensúlyozott. Persze azért néha én is kiborulok, és kibillenek az egyensúlyomból, de így hamarabb megnyugszok és visszatérek a régi kerékvágásba.

Viktor érdeklődve hallgatta.

- Hát, a füves ciginél sokkal kecsesetöbben hangzik. Ráadásul ennek nincs mellékhatása – összegezte Viktor.
- Az ugyan nem mellékhatás, hanem inkább utóhatás, hogy az ember átértékeli az emberi kapcsolatait. Lehet, hogy ezek után kevés barátja lesz, és sok irigye, de szerintem így is megéri. Nekem legalábbis igen. Sőt, azóta vágyom is arra, hogy egyedül legyek néha, és beburkolózhassam a békembe. Néha úgy érzem, sok emberrel tiszta időpocsékolás beszélgetni. A legtöbb ember ugyanis panaszkodik, az meg elveszi a másik ember energiáját, kedvét. Erre igazán nincs szükségem. Így csak olyanokat engedek közel magamhoz, akikkel jól érzem magam. Minek lenne egy csomó hamis barátom? Persze nem akarlak ezzel untatni – fejezte be anya, és az ajtóhoz ment.
- Most muszáj mennem, de bármikor beszélhetünk még erről, ha gondolod. – mondta búcsúzóul.
- Rendben anya, és köszi. Mikor hazajöttem, olyan vacakul éreztem magam. Te megnyugtattál, és reményt adtál. Tetszik nekem ez a te módszered – vallotta be mosolyogva a fiú.
- Miután anyja kiment, még sokáig fülében csengtek a szavai.

4.fejezet Az új fiú

- A születésnapos eset után Dávid két hétig nem jelentkezett. Viktor se tudta, hogy mit tegyen. Ez miatt ejtse a barátját? Úgy döntött, hogy beszél vele, és majd meglátja. Most megmutatkozott, hogy Dávid mennyire más, mint ő. Anyja eddig sem értette, hogy mi köti össze a két fiút, de nem akart beleszólni, hogy Viktor kivel barátkozzon. Így mikor Dávid legközelebb eljött hozzájuk, szóba került a születésnapos buli is. Dávid még a szemére vetette Viktornak, hogy elment, pedig milyen jól szórakoztak.
- Az neked a jó szórakozás, hogy röhögsz, mint a féleszű, azt se tudod, hogy min? – kérdezte Viktor.
- Ha tudnád, hogy milyen nevetségesnek tűnt minden! Először a sütiken nevettem, aztán ránéztem az órára, azt tűnt nevetségesnek. Igazából nem is volt igazi okom a röhögésre, mégis olyan jó volt. Tudod, teljesen kikapcsolódtam, nem jutottak eszembe az őseim, meg az egész problémás életem – vallotta be Dávid.
- Hát, nagyon kiábrándítóak voltak. Úgy néztetek ki, mint akik meghülyültek – mondta Viktor.
- Az igaz, hogy mikor elmúlt a hatás, én még szomorúbb lettem, mint előtte. Olyan nagy különbség van a két állapot között. Azóta is depis vagyok – mondta szomorúan Dávid.
- Vigyázz ezekkel a dolgokkal, tudod, hogy függőséget okoz, a problémáidat meg nem oldja meg. Ha meg rászoktál...
- Velem az nem történhet meg. Ne aggódj, tudok vigyázni magamra! – mondta magabiztosan Dávid.
- Ahogy gondolod. Akkor váltsunk témát. Én figyelmeztettelek – nézett a barátjára Viktor. Ezután még egy kicsit beszélgettek, aztán Dávid ment edzésre.
- A jégkorong-edzésen egy új srác is volt. Péternek hívták. Egyikük sem ismerte, mert a szomszéd városból volt. Ezután ő is velük fog edzeni. Dávid jó fejnek tartotta őt. Péter viccelődött, a többi srác is felnézett rá. Fokozatosan összebarátkoztak Dáviddal. Lassan ő lett a srácok vezére. Igazi alfa-hím. Dávid egyre ritkábban kereste fel Viktort. Viktor olyan otthon ülő, majdnem unalmas srác. Pétert meg kedveli mindenki a csapatban. Igaz, játékosként nem remekel, de a dumája nagyon menő. Dávid megtiszteltetésnek érezte, hogy vele beszélget a

legtöbbet. Igaz, nem komoly témákról beszélgettek, ezek csak hülyéskedések voltak. Dávid meghívta magukhoz is. Ezután Péter sokszor vendégeskedett náluk. Mindig dicsérte a házukat, az autójukat, Dávid cuccait. Dávid most először érzékelte, hogy milyen jó, hogy gazdagok. Lám, Péter szinte irigyli mindenüket. Ő még sosem volt Péteréknél, mert a barátja még sosem hívta meg hozzájuk. Nem is tartotta ezt gondnak. Hozzájuk nyugodtan jöhet, hiszen általában úgyis egyedül van otthon, így legalább nem unatkozik. Péter meg szinte mindig ráért. Jött is naponta. Így Viktorra már nem is maradt ideje. Egyszer átugrott még hozzá elmondani, hogy milyen jó barátot talált. Viktor kicsit szomorú is lett. Rájött, hogy rá ezért nincs ideje. Nem szólt semmit, nem akarta elrontani barátja örömét. Ezután bizony hosszú ideig nem is találkoztak. Néha még felhívta Dávidot, de mindig ott volt nála Péter is, így csak pár szót tudtak beszélni. Péter soha nem beszélt a családjáról sem, csak a hülyeségeket nyomta. Nagyokat röhögtek, ebből állt a barátságuk. Aztán Péter hirtelen eltűnt egy hétre. Edzésekre se járt, Dávidékhoz sem ment el. Dávid nem tudta mire vélni ezt a változást. Már kezdett aggódni a barátja miatt. Senki nem tudott róla semmit. Aztán egyszer megjelent náluk otthon. Dávid nagyon megörült neki, bár valahogy nem olyan volt, mint azelőtt. Mikor rákérdezett mi van vele, Péter egy hülyeséggel elütötte. Látszólag nem akart magyarázkodni, így Dávid nem kérdezett tőle többet. Ahogy múlt az idő, Péter egyre furcsább lett. Egyszer kimondottan ideges volt, mikor náluk vendégeskedett. Ilyennek Dávid még sosem látta, de kérdezni nem mert semmit. Máskor meg túlságosan lelkesnek tűnt, Dávid ezt sem tudta mire vélni. Egyszer együtt mentek egy jégkorong meccsre szurkolni. Péter először idegesnek tűnt, aztán eltűnt pár percre. Megnyugodva, sőt felbuzdulva tért vissza. Hangosan kiabálva szurkolt a kedvenc csapatának és csúnyán ócsárolta a másik csapatot. Az erőteljes mozdulatoktól, karlengetéstől valami kiesett a kabátja zsebéből. Dávid odanézett. Egy injekció volt az. Péter rápillantott és villámgyorsan visszagyömöszölte a zsebébe. Persze a nagy zsvajban úgysem tudtak volna szót váltani, meg Dávid hirtelen nem is tudta mit kérdezzen. Az, amit látott, mindent megmagyarázott. Péter narkós volt. Egy fecskendő volt nála, elvonult beszúrni magának, és megnyugodva jött vissza. Ez nem lehet igaz! Meccs után együtt ballagtak haza. Sokáig egyikük se szólalt meg. Aztán Péter megkönnyítette Dávid dolgát.

– Most már tudod. El akartam mondani neked, de nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá. Tudod, zűrös az életem, kellett valami, ami segít elmenekülni a valóságból. Ne aggódj, nem vagyok függő, ellenőrzés alatt tartom a dolgokat – magyarázta Péter.

Dávid hitt neki. Fellélegzett.

– Huh, akkor jó. Már kezdtem megijedni.

– Nincs miért aggódnod, tényleg – mondta mosolyogva. – Akkor teszem le a szert, amikor csak akarom. De még nem akarom, olyan jól érzem akkor magam. Olyankor nem érzem, hogy fáj az élet.

Dávid elgondolkodott. Lehet, hogy ez neki is segítene. Csak egyetlen egyszer kipróbálja, és elfelejt mindent. Mindent, ami bántja. Aztán soha többet. Megmutatná Viktornak, hogy nem is veszélyes a drog. Bebizonyítaná neki, hogy nem kell annyira félnie tőle, nem olyan veszélyes dolog ez, mint amilyenek egyesek beállítják.

– Péter, és nekem is tudnál szerezni egy olyan izét, adagot? – kérdezte izgatottan. – Csak egyetlen egy kellene.

Péter csodálkozva ránézett.

– Mit, heroint? Ki akarod próbálni? Persze, hogy tudok szerezni, csak pénz kell hozzá – mondta felszabadultan. Azt hitte, ezzel véget ér a barátságuk Dáviddal. Most, hogy még ő is kér, sokkal egyszerűbb a dolog.

– Ez lesz a közös titkunk. Ígérd meg, hogy nem árulod el senkinek! – kérte Péter.

– Ígérem – mondta csillogó szemmel Dávid. Úgy érezte, most igazi barátot talált. Még közös titkuk is van, mindenben összetartanak. Mindig is erre vágyott. Most megkapta, teljesült a vágya. Hihetetlenül boldognak érezte magát.

5.fejezet

A csapda

Pár nap múlva Péter vigyorogva állított be Dávidékhoz.

– Te meg mit vigyorogsz? – kérdezte tőle Dávid.

– Hozott neked valamit a Mikulás bácsi – mondta Péter vigyorogva.

– Elhoztad a szert? – kérdezte Dávid izgatottan. Bár, most, hogy már itt volt, kicsit azért megijedt, és még vissza is táncolt volna, de félt, hogy Péter kiröhögi. Nem akart gyávának mutatkozni a barátja előtt.

– Na, kipróbálsz? – kérdezte tőle Péter.

– Majd egy kicsit később, jó? – felelte Dávid rémulten.

– Mi van, tele lett a gatyád? – röhögött Péter.

– Nem, dehogy, csak váratlanul ért. Még nem készültem fel rá – dünnyögte Dávid.

– Mit kell ehhez felkészülni? Akarod, vagy nem akarod? Kifizetted ugyan, de ha nem kell, én szívesen elhasználok – vigyorogta Péter.

Dávid nyelt egyet.

– Kell – mondta bizonytalanul.

– Na, így kell ezt csinálni, ide süss! – mutatta nagy szakértelemmel Péter. Feltúrta a pulcsiját úgy, hogy a könyökhajlatában az ereket szabaddá tegye. A saját adagját beadta magának. Dávid megrémült.

– Fog fájni, ugye? Én nem merem megszűrni magam – mondta gyámoltalanul.

– Nem ismerek rád. Most mit parázol? Jól akarod érezni magad vagy nem? – kérdezte türelmetlenül Péter.

– Persze, hogy jól – mondta Dávid.

– Akkor add ide a kezed, majd beszúrom én. Úgyis csak egyszer akarod kipróbálni, nem? – kérdezte Péter.

– De igen – válaszolta Dávid, és odanyújtotta a karját.

Péter egy pillanat alatt beszúrta neki a szert.

– Jé, nem is fáj! – csodálkozott Dávid. Nemsokára megérezte a hatását. Nyugodt lett. Nem is értette, mitől tartott ennyire. Ez jobb, mint gondolta. Az „üresfejűség” letaglózta. Persze, mikor elmúlt a hatása, még szarabbul érezte magát. Sokkal komorabb lett a gondolkozása, még annyi örömet se talált az életében, amennyit eddig. Így, amikor Péter legközelebb is felkínált neki egy adagot, hálásan elfogadta. Persze előtte kifizettette vele az árát, hiszen a szer nem olcsó multság. Az volt a rémisztő az egészben, hogy szinte észrevétlenül beleolvadt az életébe. Nem érezte azt, hogy ezzel árt magának. Nem voltak ilyen gondolatai. Azt hitte, teljesen ellenőrzése alatt van a dolog, és csak azért szúrja még most is magának, mert ő akarja. Nem azért, mert nem tud nélküle meglenni. Nem, csak azért, mert úgy érzi, jólesne még egy kis nyugalom. Közben észrevétlenül kezdett megváltozni. Ami szomorú, a szülei mindebből semmit se vettek észre. Kezdte hanyagolni a jégkorong-edzéseket, ahová pedig annyira szeretett járni. Egy idő után nem ment többet. Persze, Péter se. Mindig együtt lógtak sulis után. Mikor Viktor egyszer összefutott velük az utcán, alig ismerte meg őt Dávid. Valahogy olyan szórakozott volt, olyan szétszórt. Pétert meg egyenesen unszimpatikusnak találta. Csodálkozott is, hogy Dávid vele lóg. Vajon a szülei mit szólnak, hogy vele barátkozik? Nos, Dávid szülei örültek, hogy Dávid végre elvan. Békén hagyja őket, nem

dumál feleslegesen, nem tartja fel őket. Hiszen annyi a munkájuk. Muszáj sok pénzt keresniük, hogy mindenből a legjobbat vehessék meg. Hiszen a reklámban is az van: „Mert ön megérdemli”. Igen, ők megérdemlik, csak hajtaniuk kell, de megéri. Minden szomszéd őket irigyli. Senkinek sincs még hasonló autója se, mint nekik. A házuk luxusvilla, a legmodernebb felszereléssel. A fiuknak bármit meg tudnak venni. Külön számítógépje, legújabb típusú TV-je van, meg minden, amire egy hasonló korú fiú vágyhat. Ha felnő, és megnősül, kész házat kap majd tőlük. A saját terveik alapján lesz felépítve. Nászajándékba a legújabb típusú autót kapják, amelyiket csak választják. A legjobbat akarják Dávidnak. Azt, hogy mindene meglegyen. Akkor biztosan boldog lesz. Egyik osztálytársa sincs olyan anyagi helyzetben, mint ő. A legtöbbjük csak csóró, egyik napról a másikra élnek a szüleikkel együtt. Nem tudnak mindent megadni a gyerekeknek. De minek ilyeneknek több gyerek, mikor még egynek se tudnak mindent megadni? Szegény gyerekeik örök vesztesek lesznek, nehéz felemelkedni a semmiből. Nem úgy, mint az ő fiuk. Őt is mindenki irigyelni fogja. Rigler Dávid is híres lesz, mint apja. Majd tesznek róla.

Dávid meg közben kezdte elveszteni a valóságérzékét. Már csak egy bábu volt a drog markában, de ő még mindig nem vette észre. Pedig már régen nem ő irányította az életét. Elvesztette érdeklődését a világ dolgai iránt. Nem érdekelték a lányok sem. Már csak a szer volt, meg ő. Ja, meg a Péter. A szerből egyre több kellett, hogy hatást érjen el, mert megszokta a szervezete. Eljött az idő, amikor Péternek elfogyott a zsozsója és Dávidtól kért kölcsön. Dávid egyszer- kétszer adott neki, de rájött, hogy ezt már sosem fogja viszontlátni. Az ő szülei meg nem azért güriznek, hogy Péternek drogot vásároljon belőle. Így legközelebb kerek-perec megtagadta, hogy pénzt adjon neki. Péter viszont nem teketóriázott. Neki kellett a szer, mit képzel ez a szarházi. Megszorította Dávid csuklóját és megszarolta, hogy ha nem ad pénzt az ő adagjára is, ő se kap több drogot. Dávid megijedt. Kelepcébe került. Kell neki a drog, kell neki a nyugalom, ez érthető, nem? Így hát kötélnek állt, és adott neki pénzt. Viszont már neki is elfogyott a spórolt pénze, most mi legyen? Szülei biztosan adnának neki, de mit mondjon, mire kell?

Másnap Péter széles vigyorral állított be hozzájuk.

– Mi ez a nagy jókedv? – kérdezte bosszúsan Dávid.

– Hát, barátom, támadt egy ötletem. Egy nagyon jó ötletem – mondta lelkesen.

– Ki veled, mit találtál ki? – kérdezte türelmetlenül Dávid.

– Csak annyit kérek, hogy hallgass végig, ne szólj közbe, jó? Lehet, hogy eleinte furcsállni fogod, de a végén meglátod, hogy jól kifundáltam – mondta Péter.

– Oksi, csak mondd már! – nógatta Dávid.

– Na, szóval, itt van ez a gyönyörű ház, tele csupa modern kutyüvel. A szüleid biztosan kötöttek rá biztosítást. Szóval, szépen kiürítjük a házatokat, jó áron eladjuk a bútorokat, meg a többi cuccot, és egy-két évre biztosítva lesz az adagunk. A biztosító meg szépen kifizeti, szüleid meg vesznek még modernebb kutyüket, mert ezektől már vannak újabbak is.

Dávid úgy nézett rá, mint aki nem hisz a fülének.

– Te megőrültél! Ez volna az a jó ötlet? Komolyan mondom, nem vagy normális. Igaz, hogy a szüleid nem úgy törődnek velem, ahogy szeretném, de ezt azért nem érdemlik meg.

– Ha tudsz jobbat, akkor szerezz máshonnan pénzt! Csak minél gyorsabban – sürgette Péter.

Dávid gondolkodott. Végül az jutott az eszébe, hogy kér pénzt sí tanfolyamra, ahová nem is készülnek, az is elég lesz pár napra. Aztán majd kitalálnak valamit. Idegileg egyre jobban felőrölte az, hogy pénzt kellett szerezni az adagokra. Egyre több zsebpénzt kért, de ez se volt elég. Hiszen Péter rajta élösködött. Ha megtagadja tőle, neki se hoz. Ezt a gondolatot pedig nem bírta elviselni. Egy nap hiába kereste az egyik elektromos kutyűjét. Pár nap múlva megint eltűnt valamije. Ez már kezdett gyanússá válni neki. Mikor aznap eljött Péter, simán megkérdezte tőle, hogy ő vitte-e el az eltűnt dolgait. Péter elvigyorodott.

– És ha igen? Mit gondolsz, miből vettem a mai adagunkat?

– Ezt én nem akarom. Tűnj el, látni se akarlak többé!– kiáltott rá mérgesen Dávid.
Péter otthagyta Dávid adagját, és lelépett. Dávid próbált kiutat keresni. Magába roskadt.
– Most hogy a francba másszak ki ebből a helyzetből? – morfondírozott magában. Aztán felderült az arca.
– Pénzt fogok kérni jégkorong-edzésekre. Szerintem sose tudják meg, hogy már nem is járok. Abból egy darabig tudom fedezni a szer árát – gondolta.
Úgy is tett. Másnap persze Péter eljött megnézni a barátját, hiszen tudta jól, hogy Dávidnak is kell a szer. Dávid már nyugodt volt, hiszen szerzett pénzt. Arra, hogy milyen áron, nem is akart gondolni. Hazudni kényszerült a szüleinek, azoknak, akik mindent megadtak neki. Neki már csak a szer megszerzése volt a célja, élete értelme.

6. fejezet Szerelem

Viktor kicsit bánkódott a barátja után, de belenyugodott, hogy szétváltak az útjaik. Dávid már talált magának más barátot, azóta nem is kereste az ő társaságát. Van ez így néha, emberek közel kerülnek egymáshoz, aztán pár év múlva messze sodorja az élet őket egymástól. Viktor életében is alakulóban volt valami...

Minden reggel az óra csörgése után még az ágyban maradt, és feküdt csukott szemmel. Elképzelte, hogy a talpain át fény áramlik a testébe, és minden sejtje mosolyog. Odaképzelte az internetről, mobilokról jól ismert nevető fejcskéket. Ilyenek árasztották el a testét, töltötték fel energiával és azzal a tudattal, hogy: „Ma valami jó dolog fog történni velem.” Ezek után jókedvűen és kipihenten kelt fel, és kezdte meg a napját.

Nemrégiben az iskolájából kiválasztották a két legjobb tanulót, akik tanulmányúton vehettek részt. Az egyik nyertes ő volt, a másik Marika, aki egy évvel volt fiatalabb nála. Így hát Viktor örömmel készülődött az útra. Kicsit jobban örült volna, ha a másik diák fiú lett volna, úgy biztosan jobban érezte volna magát. Ezt a Marikát nem ismerte, elég visszahúzódozó lány volt, ki tudja, lesz-e közös témájuk? Már a vonaton meglepte, hogy Marika milyen intelligens. Egészen más volt, mint a többi lány, nem öltözködött kihívóan, és nem volt beképzelt sem. Szép, okos szemei voltak, és csilingelő nevetése. Egészen jól elbeszélgettek. Ott, a tanulmányúton is keresték egymás társaságát. Marikát is azok a dolgok érdekelték, mint őt. Neki is voltak céljai, főiskolára készült. A kirándulás végén Viktor azon kapta magát, hogy szomorú, hogy haza kell mennie. Olyan jól érezte itt magát. Persze főleg Marika miatt. A lánynak is nagyon tetszett Viktor stílusa. Nem szerette a beképzelt fiúkat. Így, visszatérve az iskolába azon kapták magukat, hogy szünetekben is beszélgetnek. Viktor elhatározta, hogy meghívja a lányt valahová. Fogalma se volt róla, hogy a lánynak mi tetszene. Bárban ücsörögni, vagy moziba hívja inkább? Így aztán kapóra jött neki, mikor a városba egy színházi társulat jött előadni. Marika persze örömmel igent mondott. Mindkettőjüknek tetszett a darab, jókat nevettek, és jól érezték magukat egymással. Észrevétlenül szövődött közöttük a szerelem. Viktornak már volt barátnője, de elhagyta egy másik fiú miatt. Akkor elhatározta, hogy többet sose lesz szerelmes, és nem kell neki egy lány se. Nem akart többet csalódní. Marika is ugyanígy járt, őt is ejtette a fiúja egy másik lány miatt. Így ő is óvatos volt. Mikor azonban jobban megismerték egymást, ledöntötték a védőfalaikat, amelyeket maguk köré építettek, és úgy döntöttek, hogy bizalmat szavaznak a másiknak. Szeretni csak odaadással lehet, úgy nem, hogy közben fél, nehogy megsebezzen. Ha úgy van megírva a sors könyvében, akkor úgyis vége lesz. Ha nem, akkor meg miért félne előre valamitől, ami soha nem következik be? Boldogok voltak, együtt szárnyaltak. Szinte minden szabad idejüket együtt töltötték. Ez a lány még Viktor anyjának is tetszett. Rögtön látta, hogy a fiához való.

Nem volt tökéletes szépség, de kedves arca megnyerő volt. Így Viktornak nem maradt ideje bánkódni Dávid miatt. Az az igazság, hogy teljesen kiment a fejéből. Most más töltötte ki minden gondolatát: MARIKA. Így, csupa nagybetűvel. Milyen szép is a szerelem. Azt mondják, ilyenkor az ember rózsaszín szemüvegen keresztül látja a párját, meg a világot is. Lehet, Viktor mégse bánta. Igen, bizonyára a lánynak is vannak rossz tulajdonságai, meg neki is, de ha megértőek lesznek egymással, akkor működni fog a dolog. Akkor romolhat el, ha az egyikük meg akarja változtatni a párját. Remélte, hogy náluk ilyen nem lesz. Marika olyan édes volt, okos, megértő, szelíd. Még Brúnót is egyből levette a lábáról. Pedig minden idegent megugatott, Marika kivételével. A lány is nagyon szerette a kutyákat. Persze a suliban is észrevették, hogy ők ketten egy pár. Cikizték is őket emiatt, de nem törődtek velük. Csak irigykedjenek. Bár ők ketten nem siettek el semmit. Nincs hová sietni. Viktor tudta, hogy vannak olyan lányok, akik a fiúk első szavára az ágyba ugornak vele. Szíve mélyén tudta, hogy Marika nem ilyen lány. Őt apránként kellett meghódítani. A férfiakban benne van a vadászösztön, és csalódottak lesznek, ha egy lány rögtön megadja magát. Mikor Viktor egy ismerősénél pornófilmet látott, nagyon csalódott volt. Ez lenne az egész? Aztán egyszer anyja szóba hozta a témát, és Viktor pironkodva bár, de meghallgatta. Anyja azt mondta, a pornónak semmi köze a szerelemhez. Abban a színészek csak eljátszák az ágyjelenetet. De az életben nem ez a legfontosabb, és ami a lényeg: a szeretett személlyel csodaszép ez a dolog is. Ha figyelnek egymásra, és csak azt vállalják be, ami a másiknak is jólesik, akkor mindketten elégedettek és boldogok lesznek. Főleg, ha szerelemből teszik, abban nincs semmi gusztustalanság. Ha érzelem nélkül történik mindez, attól csak kiég az ember. Szóval Viktor élete egy nagyon boldog szakaszhoz érkezett.

7.fejezet

Fény derül az igazságra

Eközben Dávid élete merő boldogtalanság volt. Mindennapjait az töltötte ki, hogy azon agyalt, honnan szerezzen pénzt. A világért be nem vallotta volna magának, hogy drogfüggő. Ő azt hitte, hogy még van választási lehetősége. Pedig, ha ekkor észbe kap, talán még visszafordítható lett volna minden. De így, csúszott lefelé a lejtőn, és még csak észre sem vette. Lassanként eladogattak minden értéket a szobájából, persze jóval áron alul. Hiszen senki nem fizet érte annyit, amennyiért vették. Főleg, hogy tudták, sürgősen pénzre van szüksége. Furesa módon nem volt szomorú a személyes tárgyai miatt. Ám egyszer ezek is elfogytak. Megint jött a kérdés: Hogyan tovább?

Lassan eljött az az idő, amikor már barátja ötletét is számba vette. Már azon agyaltak ezek ketten, hogyan rabolják ki úgy a házukat, hogy igazi rablásnak látszódjon, és rájuk ne terelődjön a gyanú árnyéka sem. Dávid már régen nem az a srác volt, mint azelőtt. Ez a srác még a lelkét is eladta volna a drogért. Nem volt már sem embere, sem istene. Nem félt semmitől. Cselekedni kellett a cél érdekében. Már nem nézte a módszereket, már nem tartotta lehetetlennek, hogy ezt véghezvigyék. Nem tartotta gusztustalannak se, amit művelnek, mintha egy lelketlen robot lenne már csak, aki egyet ismételt csak: drog kell. Ha Viktor belelátott volna a fejébe, lehet, hogy észrevette volna, hogy mit terveznek. De vele már régen megszakadt a kapcsolata. Más meg nem került hozzá közel. Csak Péter, de ő a cinkostársa volt. Az se jutott el a tudatáig, hogy ez büntetendő, amit tenni szándékoznak. Ha elkapják őket, börtönbe kerülnek, mind a ketten. Kisatírozott agyával nem volt képes felmérni tettük súlyát.

Így egy nap nem mentek iskolába, és szépen kihordtak minden mozdíthatót a lakásból. Teherautót rendeltek és elszállították valahová. Dávidot nem is érdekelte hová, mindent Péter

intézett. Megrongálták a zárat is, hogy betörésnek látsszon. Aztán Dávid felhívta az anyját. Igyekezett ijedt hangon beszélni, hogy hitelesebb legyen a dolog. Anyja kis híján infarktust kapott. Felhívta a férjét, meg a rendőröket is. Szinte egyszerre értek a házhoz. Péter persze nem volt jelen, nem akarta megzavarni ezt az amúgy is nagy zűrzavart. Anyja sírt, és kiabált, apja átkozódott és olyan szavak hagyták el a száját, amelyeket Dávid tőle még sosem hallott. Most nem úriember volt, csak egy rakás szerencsétlenség. Neki a vagyon volt a mindene, és most szinte mindene elveszett. Számára ezek voltak az értékek. Dávidot először megkérdezték, hogy mi történt, de aztán nem foglalkoztak vele. A rendőrök azonban tüzetesen kikérdezték, és bizony Dávid néha azt se tudta mit feleljen. Ilyen kérdésekre nem volt felkészülve. Vigyáznia kellett, hogy mindig ugyanazt mondja. Másnap ismét kikérdezték, kicsit változtattak a kérdéseken. Dávid már nem emlékezett tisztán, hogy hogyan is adta elő tegnap a történetet, így hát félő volt, hogy lebukik. A rendőrök észre is vették a fiú zavarát, de az apja megvédte őt, mondván, sokkot kaphatott a történetek miatt, bizonyára azért ad ilyen bizonytalan válaszokat. A rendőröket azonban nem lehetett megteveszteni. Az apjának nem szóltak semmit, hiszen egy menő ügyvéd fiát nem lehet csak úgy bizonyítékok nélkül megvádolni. Ezzel tisztában voltak, de azzal is, hogy a srác válaszaival nincs minden rendben. Így a házban próbáltak bizonyítékokat keresni. A választ a szemetes kosárban találták meg. Két használt fecskendő. A zsaruk összenéztek. Lehetséges volna, hogy...? Szavak nélkül is megértették egymást. Elvitték elemzésre a fecskendőket. A család mindhárom tagjától ujjlenyomatokat vettek, hogy ellenőrizhessék azokat a lefoglalt, és vizsgálatra beszállított dolgokon. A rendőrök szinte biztosan voltak a dolgukban. Sok hasonló esettel találkoztak már, amikor a drogos fiú kirabolja a saját házukat, hogy pénzt szerezzen. Csak itt nem lesz könnyű dolguk, az apa egy híres ügyvéd. Körmeszakadtáig harcolni fog fia ártatlanságáért.

A vizsgálat kimutatta, hogy az egyik fecskendőn Dávid ujjlenyomatai vannak, a másikon pedig egy ismeretlen személyé. Megint kihallgatásra hívták be Dávidot. Elsőként vele közölték a tényeket. Tudják, hogy drogos, kár is lenne tagadni. Azt is tudják, hogy ő raboltatta ki a házat. Ha önként bevallja, kisebb büntetést kap, de ha nem, nem lesznek vele kíméletesek. Erre nem számított Dávid, hogy ilyen hamar rájönnek. A rendőrök tudták, mivel kell megfélemlíteni egy fiatal srácot. Senki nem akar börtönbe kerülni. Dávid berezelt. Elbőgte magát. Most egyáltalán nem tűnt nagylegénynek. Viszont azt vallotta, hogy ő a rablásban nem vett részt, azt a barátja tette. Most került először szóba Péter neve. Kiderült, hogy bár a barátjának tartja, Dávid semmit se tud róla. Se az előnevét, se a címét, semmit. Így nem lesz könnyű megtalálni. Adott róla egy személyleírást, ami szinte minden huszadik sráca ráillett. Aztán eszébe jutott valami. Péter is járt jégkorong-edzésekre. Talán ott tudni fogják a nevét és a lakcímét.

Ám most jött a legnehezebb dolog. Bevallani a szülőknek azt, hogy drogos. A rendőröktől kapott rá lehetőséget, hogy saját maga vallja be. Ha nem teszi meg, megteszik ők. Dávid nem is nézett rájuk. Földre szegezett tekintettel bejelentette:

– Valamit el kell mondanom nektek. Drogos vagyok.

Anyja elájult, apja szótlánul, tátott szájjal meredt rá. Nem hitt a fülének. Mikor anyja magához tért, sírógörcsöt kapott. Apja meg egy hatalmas pofont kevert le a fiának. Az egyik jelen levő rendőr odasúgta a másiknak:

– Ezt a pofont néhány évvel korábban kellett volna neki lekeverni. Most már késő megnevelni egy félig felnőtt fiút.

A másik zsarú bólogatott.

A híres ügyvéd teljesen kikelt magából. Ráordított a fiára:

– Miért tetted ezt velünk? Ilyen szégyent. Hisz mi mindig mindent megadtunk neked. Mindent megvettünk, amire csak ránéztél.

– Persze, ti mindent megadtatok – mondta csúfondárosan Dávid. – Csak azt felejtitek el, hogy nem minden a pénz. Mikor ültél le velem beszélgetni? Mikor töltöttünk együtt egy fél órát?

Mikor kérdezted meg, mi újság velem? Azt hiszed az minden, hogy bármit megvesztek nekem? Nekem is vannak érzéseim, fájó dolgaim, amiket nem volt kivel megosztanom. Te nem apa vagy, csak egy pénzes automata.

Apja elképedt. Erre nem számított. Hogyan követhetett el ekkora hibát? Tényleg azt hitte, hogy jól neveli a gyerekeit. Most meg kiderült, hogy mint apa csődöt mondott. A fia is egy csődtömeg. A szépen felfújtt buborék életük kipukkant egy pillanat alatt. Nem maradt semmi. Eddig is csak a látszat volt, belül a nagy üresség. Most a látszatnak vége. Anyja csendesen sírdogált. Most érett meg benne a felismerés, hogy milyen rossz szülők voltak. Érdekes, magától ezt nem vette észre. De most, hogy a fiuk a fejükhöz vágta, rádöbbsent ennek az igazságára. Így hát nincs is mit felhánytorgatni neki. Ha jó anya lett volna, észrevette volna, hogy narkós lett a fia, vagy legalább, hogy megváltozott. Most jött rá, hogy tulajdonképpen nem is ismeri a saját fiát. Idegenként néztek egymásra, mintha most látnák egymást először. Fogalma sem volt, mit mondjon. Hibásnak érezte magát, és most az egyszer nem volt fölényes. Nem volt mire büszkének lennie. Az álmai, tervei fiával kapcsolatban mind füstbe mentek. Te jó ég, narkós, villant át az agyán. Számára ez egyet jelentett a halálos ítélettel. Még nem hallott olyan esetről, hogy valaki örökre leszokott volna a drogokról. Ennek tudatában ismét elsírta magát. Évek óta nem sírt ennyit, mint ma. Még az sem érdekelte, hogy elkenődött a sminkje. Hirtelen sajnálat öntötte el a szívét. Odaszaladt a fiához és átölelte. Úgy, ahogyan már régen nem. Szeretettel. Lám, ez kellett ahhoz, hogy egy érzellemmel teli ölelést kapjon az anyjától? Az anyja most levetette megközelíthetetlen maszkját, amit általában viselt. Most ember volt, egy fájó szívű asszony. Dávidnak szinte megesett rajta a szíve. Ebben a helyzetben nehéz lenne ítéletet mondani. Ki itt a hibás tulajdonképpen? A szálak összefutnak és egymásba fonódnak. Az életben minden mindennel összefügg. Minden történésnek oka és következménye is van.

Amint várható volt, a rendőrök előkerítették Pétert. Ő azt vallotta, hogy Dávid is nyakig benne van, ő tervezte ki, és a rablásban is segített.

Rigler ügyvédnek nem volt más választása, mint, hogy visszavonja a feljelentést. A saját fiát mégsem küldheti börtönbe. Pétertől sikerült valamennyi pénzt visszaszerezni, ő azt állította, ennyit kapott az eladott dolgokért. A dúsgazdag család lelkileg- anyagilag kifosztottan próbált visszahuppanni a mindennapok közönyébe. Persze az eset mindenki fülébe eljutott, jó pletykaalapot szolgáltatva ezzel mindenki kényének-kedvének. Ők, akik minden egyszerű halandót lenéztek, most kénytelenek voltak megtapasztalni, milyen kemény az élet. Kamatostul visszakapták azt, amit mások ellen elkövettek. Gazdag vacsoravendégeik, híres barátaik szóba se álltak velük az eset óta. Estéknként otthon gubbasztottak székenükben. Apjának elmaradtak a megbízásai, szinte anyja keresetéből tartották el magukat. Ilyen életmódhoz ők nem voltak szokva, de már nem engedhették meg maguknak a fényűzést. A házukba meg kellett vásárolni a szükséges dolgokat, de most nem futotta csúcsmínőségű cuccokra. Be kellett érniük azzal, amire tellett. Érdekes módon a gondok mintha összehozták volna őket. Anya és apa újra tudtak egymással kommunikálni, és Dávidot is bevonták a társalgásukba. Most rajta próbáltak segíteni. Sajnos jelentkeztek nála az elvonásos tünetek, amelyek nagy fájdalmakat okoztak. Fájtak a fogai, az izmai, néha üvöltött a fájdalomtól. Egy pszichiátriai klinika lakója lett addig, amíg eléri a tünetmentességet. Ez zárt osztály, szülein kívül nem látogathatja senki, és ő se hagyhatja el a klinikát. Itt fájdalomcsillapítókkal próbáltak enyhíteni szenvedésén. Dávid eddig azt hitte, itt bolondok vannak, de rájött, hogy ők is emberek. Többen csak depresszióval küszködtek, vagy az alkoholizmus, drogok rabságából próbáltak szabadulni. Volt néhány furcsán viselkedő egyén is, de ők sajnálatra méltók voltak. Tudta, hogy soha többet nem fogja ezeket az embereket csúfolni. Most ő is egy közülük, ráadásul saját butasága miatt került ide. Milyen naiv volt. Azt hitte, hogy ő sose lesz a drogok rabja, vele ez nem történhet meg. Most meg itt rostokolhat, és elgondolkodhat további életén. Vissza kell mennie a középiskolába. Te jó ég, hogy fog a társai szemébe

nézni? Lehet, hogy csúfolni is fogják. Mi lesz, ha nem sikerül leszoknia a drogokról? Egész életében ott lesz a kísértés. Bizonytalanság és félelem kerítette a hatalmába. Most Péter jutott az eszébe. Milyen buta volt, örült, hogy igazi baráttra talált. Ilyen egy igazi barát? Hogyan megbízott benne és kihasználta őt. Egy ilyenre cserélte fel Viktort? Büntudat és harag fojtogatta a torkát. Szinte mindenféle negatív érzelmek feltört most belőle, és csendesen utat engedett a könnyeinek.

8.fejezet Az élet törvénye

Tomka Viktor szerette az apját, az aktuális barátnőjét nem sűrűn csípte. Valahogy belerondított a dologba, hogy miatta lépett le az apja tőlük. Pedig a csaj, aki természetesen jóval fiatalabb volt az apjánál, mindent megtett, hogy bevágódjon Tomka János gyermekeinél. Rita nem volt egy szépség, egy átlagos arcú nő volt, de az öltözködésére nagyon adott. Miniszoknyát, divatos harisnyákat hordott. Neki még nem volt gyereke, pedig nagyon szeretett volna. Mivel úgy érezte, ketyeg a biológiai órája, gyorsan fogott magának egy pasit, aki jó apja lenne a gyerekének. Csak egy szépséghibája volt a dolognak. János nős volt. Ritának már máskor is volt nős pasija, ő nem érezte ezt akadálnak. Nem gondolt bele abba, hogy a gyerekeitől elveszi Jánost. Ő csak magával törődött, és ő most gyereket akar. Félt, ha tovább vár, kifut az időből. Egy nő harmincéves kora után már elkezd kapkodni, és beéri akár félmegoldásokkal is. Hiszen gyerekkorától azt sulykolják a lányokba, hogy a gyerek megszülése és felnevelése egyik legfőbb feladatuk. Ez így is van, ezt a szerepet csak a lányok tudják bevállalni. Rita is egész életében erre a szerepre készült. Nagyon szerette a gyerekeket, és barátnőinek már voltak is. Ő volt az egyedüli, aki még singli, és gyermektelen volt. Így hát kapóra jött neki János közeledése. Megvolt benne a vonzalom a férfi iránt, idővel bele is szeretett. Így jószereivel elvárta, hogy a férfi őt válassza. Ő volt a legboldogabb nő, amikor végre hozzá költözött. Volt egy kis öröm az örömben, hogy János azért nehezebben viselte a válást. A maga módján még mindig szerette Annát. Bár a szerelem rég megkopott, a langyos biztonságos családi fészek megvolt. Szeretett hazajárni, bár Anna lobbanékony természetű volt, és ez sokszor kihozta őt a sodrából. Ilyenkor valósággal menekült tőle. Nem szerette hallani a hibáit, a bakijait, amit Anna a szemére vetett. Ő nyugalmat szeretett volna, azt, hogy hazamegy, mindenki boldog és mosolyog. A felesége mosolyogva elébe teszi a vacsorát és teljesíti minden egyéb óhaját. A gyerekek szép csendben játszanak a szobájukban. Szinte minden férfinak ez az álma. Csak a felesége helyzetébe nem gondolt bele. Ő az, aki naphosszat főz, takarít, dolgozik, délután a gyerekekkel foglalkozik, így mire a férje hazaér, legkisebb jóindulattal se lehet békésnek nevezni. Kifacsart és fáradt ő is, és még vacsorát készít és a férjét is kiszolgálja. Anna, ha tudta volna, hogy ilyen a házasság, akkor már együttjárás alatt megbeszélték volna a szabályokat. A férjét is befogta volna a munkába, hiszen ő ugyanúgy kiveheti a részét a házimunkákból. Addig működött a dolog, amíg nem volt gyerekük. Amint Viktor megszületett, Anna egy éjszakát se aludt végig, éjjel is többször szoptatta a rosszul alvó Viktort. Nappal elvégezte a ház körüli dolgokat, etette, pelenkázta, altatta a kicsit, és aztán megint minden kezdődött előlről. Most már tudta, milyen segísége lenne szüksége. Nem csak a házimunkákban kellene segíteni, mert abban az időben János néha felporszívózott, hanem a kicsit kellene sétálni vinni, hogy addig ő feltöltődhessen. Még akkor is lelkiileg felfrissül, ha közben házimunkát végez. Szóval, Anna néha holdkórosnak érezte magát, krónikus kialvatlanságban szenvedett. Sok évig így ment ez. Mire átvészelt volna, addigra megszületett Erika, így minden folytatódott tovább. Közben a férje szeretőt keresett magának. A szeretőjével kikapcsolódott, a nő csicssergett neki, nevetett a hülye

viccein, és mindent megtett, hogy magához édesítse. Ez sikerült is neki, így János Ritához költözött. János nem akart újra megnősülni, ezt meg is mondta Ritának. Rita minden este azt csicseregte a fülébe, hogy milyen jó lenne, ha születne egy közös gyerekük. Ő is biztosan olyan ügyes és okos lesz, mint János előző gyerekei. Rita is olyan gyereket szeretett volna. János végül beadta a derekát. Jöjjön, aminek jönnie kell. Ha baba kell neki, hát legyen. Csakhogy a babaprogram nehézségekbe ütközött. Rita öt hónapos terhesen elvesztette a babát. Nagyon nehezen viselte, hiszen egy anya az első perctől kezdve, amikor megtudja, hogy gyermeket vár, már szereti a csöppséget. Beszélt hozzá, a hasát simogatta, énekelgetett neki. A baba mégis elment. Rita sokat sírdogált. Az apáknak ilyenkor még nincs kapcsolatuk a babával, János így nem szomorkodott. Neki már különben is vannak gyerekei. Igazából annak örült volna, ha nem is lenne több. Semmi kedve nem volt újra gyereksírást hallani. Ráadásul félt, hogy szülés után Rita is megváltozik. Persze ezt Ritának nem merete megmondani. Így megjátszotta, hogy ő is szomorú. Még egyszer terhes lett Rita, de ez is hasonlóan végződött. Ráadásul utána behívta az orvos őket, és azt mondta, hogy Ritának többé nem lehet gyereke. Rita sírógörcsöt kapott, János titokban fellélegzett. Rita már nem volt az a gondtalan nő, mint eddig. Sokszor sajnálgatta magát, gondolkozott, hogy miért éppen ő járt így?

Egyik este egy jósnő-félével beszélgettek a tévében. Ez a nő azt állította, az életnek vannak bizonyos törvényei. Az egyik az, amit adsz, azt kapod vissza. Így, ha valakinek fájdalmat okozol, neked is át kell élned ugyanazt. Minden lépésünknek következménye van. Ezért mondják, hogy azt tedd másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek. Itt említett egy példát egy klienséről. Egy hölgy elcsábította egy másik nő férjét. Olyan okos gyereket akart, mint a férfié. A férfi miatta elhagyta a családját, gyerekét. Ez a nő teherbe esett ugyan a férfitől, de nem tudta kihordani. Ő elvette a gyerekétől az apját, így nem érdemli meg, hogy gyereke legyen. A gyermektelenséget a régiek a legnagyobb büntetésnek tartották.

Rita szeméből záporoztak a könnyek. Most már tudta, miért alakult így. Ővé a férfi, akit mástól elvett, de már nem tette őt boldoggá ez a tudat. Lehet, hogy ha egy szabad férfit választ, akkor már anya lenne. Megérte? Erre csak szíve mélyén mert válaszolni.

9.fejezet Hogyan tovább?

A zárt osztály nem egy kellemes hely. Dávid türelmetlenül várta, mikor lesz szabad.

Arra azért még várnia kell. Legalább 10 nap kell ahhoz, hogy átvészelje a drogfüggőség okozta mellékhatásokat. Bizony Dávid iszonyatosan szenvedett. Olyan fájdalmakat élt át, amelyet eddig elképzelni se tudott. Ráadásul szörnyen ideges volt. Járkált a folyosón, mint valami felbőszült kakas. Néha, mikor alábbhagyott a fájdalom, csatlakozott a társalgóban a többiekhez. Ott beszélgettek, hiszen nem voltak mind egyformán rossz állapotban. Volt itt nekik asztalitenisz, kártyák, társasjátékok. Mikor belépett, épp egy srác tartott előadást a többieknek a drog előkészítésének módjáról. Dávid látta, hogy a srác arca szinte felvillanyozódik még a drog említésétől is. Olyan beleéléssel beszélt, a többiek meg száj tátva hallgatták. Néha kérdeztek tőle valamit, ami még érdekelte őket. Mikor befejezte az előadást, odaült a Dávid melletti székre.

– Szeva, én Albert vagyok. Te miért vagy itt? – kérdezte Dávidtól.

– Dávid vagyok. Én is azért, amiért te – válaszolta.

– Azt kétkem – nevette el magát Albert. – Én csak bejöttem pár napra megpihenni, mert sajnos már nincs hová beszúrnom a heroint. Minden erem megkeményedett, már a nyelvem alá szúrtam. Itt lazállok egyet, az ereim addigra megpihennek, és újra szabad leszek.

Dávid elképedve hallgatta.

– Azt hittem, te is elvonón vagy a drogok miatt, mint én. De már látom, hogy tévedtem – mondta Dávid.

– Ez van öregem – röhögött Albert.

– Neked is erős fájdalmaid vannak? – kérdezte tőle Dávid.

– Persze, de valamit valamiért. Muszáj kibírnom. Meg aztán kérek fájdalomcsillapítókat, így átvészélhető – ecsetelte Albert.

– Te nem is akarsz leszokni róla? Mi lesz így veled? – kérdezte Dávid.

– Mit bánom én. Mit parázok ezen? Majdcsak lesz valami – válaszolta Albert.

Dávid most már értette, miért mondják, hogy a drog személyiségzavart okoz. Ez a srác teljesen lazán veszi az életet. Pedig ha így folytatja, nem fog sokáig élni. Úgy látszik, tudatában van ennek, mégse érdekli. A nyelve alá szúrta. Dávid beleborzongott. Te jó ég, ennyire mélyre sülyedni...

Szülei naponta meglátogatták. Valami megváltozott. Mintha magukba szálltak volna. Évek óta először beszélgettek vele. Megkérdezték, hogy van, mit érez? Láthatóan érdekelte is őket a válasz. Ez jó érzés volt. Bár még mindig elég távolinak érezte őket. Fogalma se volt, miről lehetne az ösökkkel beszélgetni. Csak felelt a kérdéseikre. Felvetették neki, hogy elmehet fél éves rehabilitálásra valami drogtáborba, ahol megtanul drog nélkül élni, és így könnyebben visszazökken a régi életébe. Dávid nem akart menni. Úgy érezte, neki elég ez a két hét itt, a zárt osztályon.

Szobaorvosával is volt egy komoly beszélgetése. Az orvos bevallotta, hogy nagyon kevés az esélye a teljes leszokásra, ha megint visszatér a régi életébe. Akkor lehetséges csak, ha megszakít minden kapcsolatot azokkal, akikkel a drogok által találkozott. Dávid úgy érezte, ez nem lesz nehéz. Ő csak Pétert ismerte, ő szerezte be a szert, neki fogalma sincs, hogy kitől. Péterről meg azóta nem hallott semmit, nem lesz nehéz megszakítani vele a kapcsolatot. Bízott magában, úgy érezte elég erős ahhoz, hogy nemet mondjon a drognak.

Két hét múlva Dávidot hazaengedték. Szülei szeretettel fogadták, nem vágtak semmit a fejéhez. Hiszen ők is tehettek róla, hogy idáig fajult a helyzet. Dávid visszament a suliba. Itt azonban nem várt akadályba ütközött. A szünetben összesúgtak a háta mögött, mindenki kerülte. Senki nem mert vele beszélgetni, mintha valami ragályos kórban szenvedne. Dávidnak ez nagyon rosszul esett. Erre nem számított. Magára maradt. Teljesen. Egyedüli barátja Péter volt, akit ráadásul kerülnie kell. Mit tegyen? Eszébe jutott Viktor. Sulí után felkereste. Persze Viktor is hallott róla, hogy mi történt. Nem értette, hogyan sülyedhetett le Dávid ennyire. Ők már annyira eltávolodtak egymástól, hogy olyan volt, mintha egy idegenről mondanák azokat a súlyos vádakat, nem Dávidról. Gondolkozott, hogy felhívja-e, de úgy érezte, nem tudna mit mondani neki. Nincs már közös témájuk, nincsenek új közös élményeik. Így most, hogy Dávid becsöngetett hozzájuk, Viktor meglepődött. Mivel nála volt Marika, bemutatta őket egymásnak. Dávid megértette, hogy itt és most csak zavaró körülmény lenne, így hát sietve elbúcsúzott tőlük. Mégis, mit remélt, hogy Viktor tárt karokkal fogja fogadni? Maga se tudta. Nem is tudott róla, hogy Vikornak barátnője van. Látszott rajta, hogy milyen boldog. Szinte sugárzott, mikor bemutatta neki a csajt. Eszébe jutott, hogy neki is lehetne barátnője, de a drogok miatt nem érezte szükségét ilyesminek. Most meg kinek kellene? Hisz mindenki erről beszélt a városban. Minden lányt eltiltanának tőle. Barátot se lesz könnyebb szerezni. Csak egy barátja volt, benne meg mélységesen csalódott. Rászedte, becsapta. Ha ő nincs, lehet, hogy nem is drogozna. Most már késő bánat. Soha többet nem akarja látni Pétert, abban biztos volt. Elképzelte, hogy erélyesen kidobja majd, ha megjelenik. Tudta, hogy saját maga rontotta el az életét, de könnyebb volt másra hárítani a felelősséget és másra haragudni. Magával még nem volt ereje szembenézni. Még csak ott tartott, hogy Pétert okolta mindenért. Önmagát csak sajnálta. Ő csak áldozat volt, úgy érezte. Pedig az igazi felnőtté válás ott kezdődik, mikor szembe mer nézni az ember a saját hibáival. Persze, ez nem könnyű, de ez a megoldás kulcsa. Mindenkinek van legalább egy

félelme, mumusa, amivel szembe kell néznie. Addig, amíg fut előle, az ellenség erősebb. Amint úgy dönt, hogy ez nem mehet így tovább, a mumus elkezd gyengülni. Dávid még mások hibáztatásánál tartott. Mindenki hibás volt, a szülei, iskolatársai, na meg persze Péter is. Szépen, észrevétlenül kezdett belesüllyedni az önsajnálát mocsarába. Ez a szerep tetszett neki. Szüleivel is sajnáltatta magát az iskolatársai miatt. Pedig gondolhatta, hogy ez lesz. Mégis, mit várt, hogy a nyakába borulnak, amiért drogos meg bűnöző lett belőle? Dávidban ez fel sem merült, hogy ő bűnöző. Ő nem látta ilyen vészesnek a dolgot. Más ember felett még kis hibákért is milyen hamar ítélkezünk. Ott bezzeg tudjuk, hogy hogyan kellett volna viselkednie, vagy mit kellett volna tennie. Saját magunkat nem látjuk hitelesen kívülről. Saját magával elfogadóbb az ember. Másokkal is elfogadóbbnak, elnézőbbnek kellene lennünk. Ő is csak ember, ő is hibázhat, mint mi. Senki se hibátlan, mindenki követ el kisebb – nagyobb bakikat az élete során. Dávid most egy nagy hibát követett el.

10.fejezet Egy másik veszedelem

Míg Dávid Pétert hibáztatta a drogozás miatt, Péter Dávidra orrolt meg amiatt, hogy a nyakára küldte a zsarukat.

A rendőrök rövid idő alatt kinyomozták, ki az a Péter, aki kitervelte és véghezvitte ezt a rablást. Péter azzal védekezett, hogy Dávid tervelte ki az egészet. Próbálta menteni a menthetőt, magyarán hazudott. A rendőrök próbáltak vallomást kicsikarni belőle, de hiába. Péter tisztában volt vele, hogy nem tehetnek vele semmit. Ő még kiskorú, nem büntethető. Persze valamiféle határidőt kiszabhatnak, és ha addig elkövet valamit, akkor mindkét dologért ülnie kell. Addigra ugyanis átlépi a felnőttkor küszöbét. Azt sem sikerült kinyomozniuk, hogy hová tűntek a bútorok, ékszerek a lakásból. Péter azt állította, nem ismerte a vevőt. A nevét se akarta elárulni, inkább egy hamis nevet diktált be. Így a rendőrök természetesen nem tudtak a nyomára bukkanni egy nem is létező személynek. A nyomozás zsákutcába futott. Így Dávid szülei a megtakarításukból pótolták a bútorokat és a legfontosabb használati tárgyakat. Már nem volt olyan pazar az otthonuk, mint eddig. Igaz, vendégek se jöttek már hozzájuk. Nem ereszkedtek le addig, hogy egy drogos családjába menjenek vendégségbe. Pedig azelőtt milyen büszkék voltak a menő vendégeikre. Riglerékhez csak a leggazdagabb, legismertebb emberek jártak. Bár Torzó kis város volt, ilyen emberekben bővelkedett. Orvosok, ügyvédek, gazdag magánvállalkozók is laktak itt. Ahogy szegény, segélyre szoruló családok is. Riglerék lenézték a csórókat. Pedig most ők is szinte odáig süllyedtek. Most tudták csak átérezni, milyen az, ha valaki lenézi őket. Nem volt kellemes érzés. Riglerné gyakran sírva fakadt. Mást várt az élettől. Eddig bármit megvehetett, tisztelettel néztek rá, bár sokan irigyelték. Mindig divatos ruhákban járt, kozmetikusnál, fodrásznál hetente múlatta az idejét. Büszke nő volt. VALAKINEK érezte magát. Az ilyen körökben megengedett a szerető tartása. Sőt, szinte szégyen, ha valakinek nincs. Így ő is, férje is szert tett egyre. Lám, ők ezt is megtehetik. Nyitott házasságban éltek, ahol már nem voltak érzelmek, csak nyitott ajtók. Ebben is majmolták a felső tízezret. Az, hogy nem voltak így se boldogok, az mellékes volt. Pedig azt hitték, a gazdagság boldogságot szül. Azt hitték, ha megveszik, amire vágnak, akkor majd boldogok lesznek. Így is volt, talán egy hétig is eltartott az eufória. Látva a többiek irigy tekintetét vagy éppen a csodálatát, hogy ők ezt is megszerezték. Aztán egy hét múlva valahogy elmúlt ez a mű-boldogság. Megint kerestek tovább, mi az, ami meghozza a boldogságot? A legújabb típusú autó? Azt is megvették. Akkor két hétig is eltartott az eufória, aztán megint jött a csalódás, a megszokás. Mindenfelé keresgéltek, egyre több munkát vállaltak, hogy még több mindent megengedhessenek maguknak. Csak ez az elégedettség

mindig elmúlt. Pedig sokkal közelebb volt a megoldás, mint gondolták. Csak magukba kellett volna tekinteni. Ott van a boldogság forrása. Külső körülmény által ez nem érhető el tartósan. Csakis önvizsgálattal, elcsendesedéssel, azzal, hogy MAGunkba fordulunk. Ott nincs kérdés, és nincs válasz. Nincs önmarcangolás, harag és félelem se. Nincs depresszió, irigység, sértettség. Csak elfogadás van, és szeretet. Megáll az idő, csak vagyunk a semmi közepén. Csak ez a pillanat van, semmi más. Leállnak a gondolatok, kint maradnak a gondok, akár egy felakasztott kabát a folyosó fogasán. Itt és most nincs szükséged semmire. Még pénzre se. Itt nem érdekes az, hogy milyen autód van, mennyi a fizetésed, és kölcsönre vetted-e a házad? Egy koldus is boldog lehet. Pedig neki lehet, hogy semmije nincs, csak ez a nyugalom. Mégis ez a MINDEN. Ha árulnák a boltokban, bizonyára sorban állnának érte az emberek. Csakhogy van egy bibi, pénzért nem kapható. Ez nem a gazdagok kiváltsága. Ehhez bárki hozzájuthat. Csak időt kell szánnia rá. Itt nem lehet sietni és siettetni a dolgokat. Rigleréknek erről fogalmuk se volt, Tomka Viktor anyja viszont jól ismerte ezt az állapotot. Sőt, Viktor is jófelé haladt az úton. Bár ő még csak most kezdi a saját ösvényét kitaposni, de már érzi, merre kell haladnia.

Rigler Dávid nagyon messze van még ettől. Péter még távolabb. Ő egy hazug világot épített maga köré. Nincs semmi, ami igaz lenne. Egy érzelem nélküli világ. Azaz, mégiscsak van egy érzés benne. A bosszú. Dávid iránt. Péter ugyanis őt okolja azért, hogy a rendőrök nála szimatoltak. Ő a felelős azért, hogy ilyen helyzetbe került, hogy így megszívatták a zsaruk. Megalázó kérdéseket tettek fel, nem vették emberszámba. Bűnözőként viselkedtek vele szemben. Péter megfogadta, hogy ezért még megfizet Rigler Dávid! Csak jöjjön ki a zárt osztályról. A saját felelősségét ő se volt hajlandó elismerni. Mennyivel könnyebb másra kenni a dolgot, másra haragudni a saját butaságunk miatt.

Így hát, mikor Dávid hazajött a kórházból, Péter úgy döntött, hamarosan meglátogatja. Csak ki kell eszelnie egy olyan tervet, hogy Dávid megfizessen mindenért, amit vele tett. Pétert már csak a bosszú éltette, naphosszat azon gondolkodott, hogy hogyan büntesse meg Dávidot. Bosszúszomja hatalmasra duzzadt, ahogy nap, mint nap ezen morfondírozott. A következmény nem érdekelte, csak az, hogy Dávid szenvedjen. Hiszen megérdemli.

Dávid ugyan sajnáltatta magát, de nem kívánt rosszat Péternek. Pedig óriásit csalódott benne. Eszébe se jutott volna bosszút állni rajta. El akarta felejtetni őt, egyszer s mindenkorra. Persze, ez nem volt egyszerű dolog. Azelőtt minden szabadidejét Péterrel töltötte. Most meg egy csomó szabadideje volt. Fogalma sem volt, mihez kezdjen magával. Suli után a tévét bámulta estig. Szülei mikor hazaérkezett az elvonóról, igyekeztek beszélgetni vele, de ahogy telt múlt az idő, Dávid azt vette észre, hogy megint magára maradt. Hiába, szüleivel sosem volt bizalmas kapcsolata, és hiába próbálták meg rendbe hozni, amit eddig elmulasztottak. Valahogy olyan erőltetett volt az egész. Mű udvariasság. Hiteltelennek tetszett ez a beszélgetődsi. Sajnos az nem úgy működik, hogy évek óta nem beszélek a szüleimmel, egyszeriben meg mindent őszintén megbeszélék velük. Nem volt meg a bizalom. Nem volt téma, amiről beszélhettek volna. A drogokról szó sem esett azóta, sem a rablásról. A sulis meg nem volt érdekes téma. Szóltak ugyan pár szót a semmiről, amit idegen emberek szoktak egymásnak mondani az utcán. Ennyi, semmivel se több. Dávid kiutat keresett. Valamit, amivel el tudná terelni ezeket a világvége gondolatait. Ezeket a gonosz kérdéseket a fejében, hogy mi is az élet értelme? Minek születünk meg, küszködünk, ha aztán úgyis meghalunk, és vége lesz mindennek. Milyen alattomosak, gonoszak az emberek, irigyek egymásra, kárörvendők. Minek megnősülni, ha ilyen a házaselet, mint a szüleié? Úgyis szeretőt tartanak, akkor meg minek mutatni a szeretetet? Dávid utálta ezt a képmutató világot, és egyre sürgetőbben kereste a megoldást. Dávidot sosem nevelték vallásosan. Így az a szó, hogy hit, semmit se jelentett számára. Istent valami mesealaknak képzelte, egy mese főszereplőjének. Nélküle viszont nem volt fogódzója az életben. Nem mondta neki senki, hogy az élet arra jó, hogy tanuljunk, fejlődünk lelkileg, szellemileg. Hogy visszakapjuk azt, amit másnak adunk,

azért, hogy megtapasztalhassuk azt az érzést. Azért vannak akadályok, hogy előbbre vigyenek és erősítsenek minket. Hányan egy nagy csapás után lettek boldogabbak, mint addig voltak. Azért vannak sikertelenségek, hogy később jobban tudjuk értékelni a sikert. Ha mindig minden sikerülne, nem is lenne olyan érdekes. Megunnánk. Ha az egész világon boldogság uralkodna, akkor észre se vennénk. Nem tartanánk sokra azt sem. Így, amikor boldogtalanság után beköszönt a boldogság, az maga a csoda. Ilyenkor lubickol az ember ebben az új élményben. Életünk értelme pedig megtalálni igazi énünket. Ez a bennünk rejlő isteni szikra, ami maga a szeretet. Dávid minderről semmit se tudott. Úgy érezte, magára maradt ezen a rögös úton. Nem tudta, merre kell haladni. Összeroskadt a súlyos gondolatai alatt. Nagy terhet cipelt a vállán. Szeretett volna megszabadulni tőle, de nem tudta, hogyan? Aztán egy nap, mikor különösen rossz napja volt a suliban, hazaérve a bársekreányhoz lépett. Kinyitotta. Meglepve látta, mennyi alkohol sorakozik ott egymás mellett. Eddig nem ivott alkoholt, sose vonzotta őt a pia. Most úgy döntött, ennek a nehéz napnak a megkönnyítésére tölt magának egy pohárával. Vodka-t választott. Egy hajtásra megitta, pedig úgy égette a torkát, mintha tüzes vizet ivott volna. Köhögő rohamot kapott. Érezte, ahogy a szervezetébe tolul az alkohol, és elnehezednek a végtagjai. A nyelve sem úgy forgott, mint előtte. Furcsa érzés volt. Kellemesen elszibbadt tőle, elbambult. Úgy döntött, tölt magának még egyet. Úgy is tett. Ezután leült a tévé elé. Még erőteljesebben érezte, ahogy elnehezednek a karjai, lábai. Az agya meg eltompult, nem gondolkodott. Most nem kesergett azon, hogy mi lesz vele? Bamba tekintettel bámulta a képernyőt, aztán elaludt. Mikor felébredt, már tiszta volt a feje. Megvacsorázott, és újra töltött a vodkából. Reggel kábultan ébredt. Fájt a feje, rosszul érezte magát. Most még rosszabbul viselte a gondolatait. Szabadulni szeretett volna tőlük. Csak sietni kell, el ne késsen a suliból. Ma jó napja volt, sikerült a felmérője. Ennek öröme inni kell. Hazaérve újra töltött magának a vodkából. Már nem köhögött tőle, az ízét se találta olyan erősnek. A végtagjai elnehezültek megint, így ismét elaludt a tévé előtt. Másnap megint fejfájás, de hamarabb elmúlt. Ma semmi különös nem történt vele. Egy átlagos nap. Azért egy pohárával megihat ma is. Aztán még egyvel. Másnapra kiürült a vodkás üveg. Valami mást kell választani. Erről azt mondják, orvosság, kipróbálom. Nem is rossz, jöhet még egy pohárával. Megint jött a bódító zsibbadás. Másnap nem fájt a feje sem. Így hát több pohárával is mert inni belőle. Milyen király, mikor az ember úgy elbambul, hogy nem kínozzák azok a fránya gondolatok. Dávid észre se vette, hogy ez megint egy csapda. Leszokott a drogról, most meg útban van egy másik függőség felé. Persze a szülei se vettek észre semmit, hiszen a bársekreányt mostanában nem nyitogatták. Vendégek híján nem volt szükség rá. Este mikor hazaértek, Dávid már aludt. Azt, hogy milyen állapotban, nem is sejtették. Titokban reménykedtek, hogy végre vége a rémálomnak. Anyja minden este ellenőrizte a szemétkosarakat, és megnyugodott. Semmi. Egyetlen injekciós tű sincs, és Pétert se látták azóta. Így azt gondolták, minden rendben. Ők is úgy gondolták, hogy az a fiú volt az oka mindennek. Miatta szokott rá a fiúk a drogra, és ő vette rá a házuk kifosztására is. Úgy gondolták, most, hogy nem rontja náluk a levegőt, minden másképp lesz. Hát igen, minden másképp lett. Drog helyett alkohol. Egy fokkal talán jobb a drognál, de ez is csak nehezíti az életet. Mikorra az ember belátja, hogy függő lett, már késő. Így inkább be sem ismeri, hisz nincs abban semmi rossz, ha megiszik egy-két pohárával. Pedig az az igazi veszedelem, ami nem látszik annak.

11. fejezet Ármánykodás

Tomka Viktor boldog volt Marikával. Már jó ideje együtt jártak, és több irigyük akadt az iskolában is. Ők csak nevettek rajtuk, figyelembe se vették őket. Csak egymással voltak

elfoglalva, minden szabadidejüket együtt töltötték. Pedig Vikornak előtte más lány tetszett. Ő is abba az iskolába járt. Nagyon szép lány volt, minden fiúnak tetszett. Szőke, hosszú haja lebegett a szélben, kék szemei csábítóan néztek a nagyvilágba. Kisminkelt arcával tökéletesnek hatott, akár egy angyal. Nellinek hívták.

Nelli egy napon Marikához lépett a szünetben.

– Miben fogadunk, hogy átveszem a srácodat? Ha akarom, az enyém lesz – jelentette ki magabiztosan.

Marika elmosolyodott.

– Ne haragudj, de ezt nem hiszem el. Viktor nagyon szeret engem. Szerintem miattad se hagyna el – mondta szerényen.

– Értem minden srác oda van, te meg – legyintett megvetően a kezével Nelli. – Mikor is néztél tükörbe utoljára?

Marika elpirult. Tudta, hogy Nellinek igaza van, sokkal szebb lány, mint ő. Elbizonytalanodott. Hátha igaz, amit Nelli beszél. Nelli észrevette Marika zavarát, és még rátett egy lapáttal:

– Hidd el, ha tudtára adnám, hogy érdekel, akkor engem választana.

Marika nem tudta, mit feleljen zavarában. Már nem volt olyan biztos a dolgában.

– Be is bizonyítom neked hamarosan – mosolygott Nelli alattomosan, és gyorsan továbbállt, mert észrevette, hogy Viktor közeledik.

Marika úgy állt ott, mint akit leforráztak. Nellinek sikerült lerombolnia az önbecsülését. Viktor észrevette Marika zavarát, de a lány a közelgő felmérére fogta a dolgot. Otthon beállt a tükör elé. Bizony nem volt tökéletes az alakja, Nellinek az arca is sokkal szebb, mint az övé.

– Vajon mit szeret rajtam Viktor? – kérdezte magában. Csendesen sírni kezdett. Mi van, ha tényleg igaz, amit Nelli állít? Ha Viktor őt választaná? Igyekezett elhessegetni magától ezt a gondolatot.

Egy hét múlva Viktor házibulira készülődött. Az egyik osztálytársa ünnepelte a születésnapját. Marikát nem hívta meg. Viktor nem csinált ebből gondot. Úgy tudta, csak fiúk lesznek ott. Mennyire meglepődött, mikor odaérve látta, hogy három lány is volt ott. Az egyikük Nelli volt. Mindjárt odaült Viktor mellé, pedig azelőtt soha szóra se méltatta. Most meg beszélgetést kezdeményezett vele. Viktor nagyon meglepődött. A lány a legutóbbi versenyről érdeklődött, ahol Viktor remekelt. Vikornak nagyon jólesett az érdeklődése. Örömmel ecsetelte a verseny körülményeit. Később ittak egy kis pezsgőt. Viktor nem szokott hozzá az alkoholhoz, így kicsit becsípett. Aztán bekapcsolták a zenét. Egy lassú dal szólt.

– Nincs kedved táncolni? – kérdezte Nelli Vikortól.

Viktor zavarba jött.

– Deee – nyögte ki zavartan.

Tánc közben a lány közelebb bújott a fiúhoz. Viktor érezte bódító parfümjét. Sose hitte volna, hogy egyszer vele táncol majd a legszebb csaj a suliból. Megrészegült az örömtől. Aztán eszébe jutott Marika. Kicsit eltolta Nellit magától, úgy táncoltak tovább. Nelli észrevette, hogy a fiú kezd meghátrálni. – Most már csak azért is megszerzem! – gondolta magában Nelli. – Mit képzelsz ez magáról? Egy ilyen nőt elutasít, mint én?

Buli után megkérte Vikort, hogy kísérje haza. Viktor tétovázott, de aztán úgy gondolta, nem lenne illő egyedül egy lányt hazaküldeni éjnek idején. Nelliék háza előtt a lány villámgyorsan felé fordult, és megcsókolta. Viktor csak állt, mint egy sóbálvány. Egy pillanatra viszonzta a csókot, aztán beugrott neki Marika édes arca.

– Ne haragudj, nekem ez nem megy. Nem akarom megcsalni Marikát – hebegte Viktor zavartan.

– Ó, te, hős szerelmes! – gúnyolódott Nelli. – Menj csak a barátnődhöz, én meg keresek magamnak egy vagány srácot. Nem kell ilyen beszari alak, mint te.

Viktor megszégyenülten rohant haza. Egész éjjel le se hunyta a szemét. Hogy lehetett ilyen hülye? Most mit tegyen? Ha elmondja Marikának, rögtön szakít vele. Azt nem akarja. Sose szeretett még senkit így, mint Marikát. Nem akarja elveszíteni. Úgy döntött, hogy hallgatni fog.

Nem így Nelli. Alig várta a hétfő reggelt, amikor Marika fülébe súgta:

– Tegnap megcsókolt a te híres Viktorod, de ne aggódj, nyugodtan megtarthatod, nekem nem kell.

Marika hitetlenkedve nézett rá.

– Ne haragudj, de ezt nem hiszem el róla.

– Akkor csak kérdezd meg tőle – vigyorgott bosszantóan Nelli.

Marika elbizonytalanodott. Igaz volna, hogy Viktor...? Könnyek gyűltek a szemébe. Nem, nem hiszi el addig, amíg nem beszélt Viktorral. Mikor odaért hozzá a fiú, rögtön megkérdezte:

– Igaz, hogy megcsókoltad Nellit?

Viktort meglepte a kérdés, de az arcvonásai feleltek helyette. Marika sírva elfutott. Viktor utána rohant.

– Marika, várj! Nem úgy volt, ahogyan gondolod! Hadd magyarázzam meg! – kérte a fiú

– Kösz, de ezen nincs mit megmagyarázni. Többet látni se akarlak – mondta Marika és berohant az osztályába.

Nelli messzebről nézte a jelenetet. Elégedetten figyelte a történeteket. Aztán becsengettek. Mindenki bevonult az osztályába. Az aznapi magyarázatokból ketten semmit se fogtak fel. Marika és Viktor fejében is egészen más események játszódtak le. Iskola után Viktor a lány után rohant, de ő szóba se állt vele. Egy lánnyal kezdett beszélgetni, és együtt indultak tovább. Viktor megsemmisülten nézett utánuk. Ez nem lehet igaz. Emiatt nem lehet vége a nagy szerelmüknek. Csak adna egy esélyt Marika, hogy elmondaná, hogy is történt. Tudta, ha Marika tette volna vele ugyanezt, ő is így reagálna. Jogosan dühös rá. Az az angyalarcú Nelli meg egy boszorkány. Most már értette Viktor, hogy miért tette ezt Nelli. Azt akarta, hogy összevesszenek. Irigy volt a szerelmükre, mert hiába volt olyan szép, nem volt boldog. Most már ők se azok. Viktor zokogott. Nem szégyellte a könnyeit, senki se látta. Most értette meg, hogy mennyire szereti ezt a lányt. Harcolni fog érte. Igen. Csak tudná, hogyan kezdjen hozzá? Más nem jutott eszébe, így hát imára kulcsolta a kezét. Aztán anyja módszerével szeretetteljes szavakra gondolt. Ez feltöltötte őt erővel, és megnyugodott.

Marika is nagyon szomorú volt a történetek miatt. Csak ennyit ért a szerelmük Viktor számára? Ő is zokogott, nagyot csalódott a fiúban. Ezt sose gondolta volna róla, hogy egy szép pofikára kicserélné őt. Ez a Nelli milyen gonosz. Hiszen ő kitervelte az egészet előre! Mindegy, Viktor akkor is megcsókolta. Nem is tudta volna letagadni, látta az arcán. Nem is mert a szemébe nézni. Mindegy, majd elfelejti. Nem is lesz az olyan könnyű, hisz nagyon szereti a fiút. Újra zokogásban tört ki. Valami nagyon fáj belül.

Ezen az éjszakán mindketten sokat forgolódtak az ágyukban. Másnap Marika látszólag került a fiút. Mindig beszélgetett valamelyik lánnyal, hogy Viktornak ne legyen módja odamenni hozzá. Viktor szenvedett, de Marika se volt jobb helyzetben. Így ment ez egy hétig. Viktor nem adta fel. Szombaton elment Marikáékhoz. Az anyja nyitott ajtót. Marika nem volt otthon. Viktor úgy döntött, megpróbál beszélni az anyjával. Bement és mindenről beszámolt Emma néninek. Emma néni meghallgatta. Tudta, hogy igazat mond a fiú. Látta, hogy mennyire szomorú, és megsajnálta. A lánya is csak sírt azóta. Eldöntötte, hogy beszél a lányával. Viktor megköszönte és hazament. Tudta, nem tehet mást. Várnia kell Marika döntésére. Emma néni megígérte, hogy aztán felhívja, hogy hogyan reagált Marika.

Mikor Marika hazaért, Emma néni odalépett hozzá.

– Itt volt Viktor, téged keresett. Szerette volna megmagyarázni neked, mi is történt valójában. Marika felcsattant.

- Na persze, nem vagyok kíváncsi a hazudozásaira. Nagyon nagy fájdalmat okozott nekem – sírta el magát.
- Szerintem érdemes lenne meghallgatnod az ő verzióját. Lehet, hogy csak a körülmények áldozata lett – mondta Emma néni.
- Hogy oda ne rohanjak, persze, kényszerítették rá, hogy megcsókolja Nellit! Mi az, te az ő oldalára álltál? – kérdezte szemrehányóan az anyjától.
- Nem, dehogy. Hiszen te a lányom vagy, én mindig melletted fogok állni. Csak látom, hogy szenvedsz, és tudom, hogy Viktor nagyon szeret téged. Nekem elmondta mi történt, kérlek, adj neki esélyt, hogy elmondhassa! Hidd el, érdemes meghallgatnod! – kérte Emma néni. Marika gondolkozott.
- Nem hiszem, hogy változtatna valamit a dolgon, ha meghallgatnám – gondolkodott hangosan.
- Azért csak próbáld meg! Annyit megérdemelsz, hogy megmagyarázza a dolgot! – kacsintott rá az anyja.
- Rendben, meghallgatom. De ne higgye, hogy megbocsátok! – mondta elszántan Marika. Emma néni felhívta Viktort:
- Eljöhetsz, Marika hajlandó meghallgatni.
- Köszönöm Emma néni! – ujjongott Viktor.
- Azért ne nagyon örülj! Marika azt mondta, nem fog megbocsátani – mondta Emma néni.
- Remélem téved, és vége lesz ennek a rémálomnak. Rögtön indulok – mondta Viktor, és már indult is hozzájuk.

Bűnbánó képpel lépett be hozzájuk. Marika rá se nézett. Még a fiú köszönését is csak nehezen viszonzta. Viktor belekezdett. Elmondott mindent őszintén. Tulajdonképpen Nelli csókolta meg, ő csak egy pillanatra vesztette el a fejét, aztán már visszakozott. Azt is elmondta, hogy hogyan kigúnyolta őt ezért Nelli. Meg azt, hogy nagyon szereti Marikát, és nem akarja elveszíteni. Többet ilyen nem fordul elő, arról kezeskedik. Marika rápillantott. Érezte, hogy Viktor igazat beszél. Azt is tudta, hogy Nelli ármánykodása az oka mindennek. Ő akarta mindenáron, hogy szétmenjenek. Sikerült is neki. Vagy mégse? Megéri ez miatt elveszíteni a szerelmét? Ő még most is szereti Viktort, és a fiú is őt. Nagyon megbánta ami történt, látja rajta. Úgy döntött, ad maguknak még egy esélyt. Viktor hálásan ölelte magához. Sokáig álltak szótlanul, összeölelkezve. Most nem volt szükség szavakra.

12.fejezet A fagyvi visszanyal

Látni kellett volna Nelli arckifejezését, mikor hétfőn meglátta, hogy Marika és Viktor újra kézen fogva sétálnak a szünetben. Az arcára fagyott a mosoly. Úgy döntött, nem hagyja annyiban:

- Megbocsátottál neki? Elment az eszed? Már elfelejtetted, hogy megcsókolta engem? – kérdezte rosszmájúan Nelli Marikától.
 - Nem ment el az eszem, csak szeretem. Ja, és te csókolta meg őt, nem ő téged – vágott vissza Marika.
 - Még, hogy én őt? Sose kellene nekem ilyen nyámnyila alak – mondta Nelli bosszúsan.
 - Hát, te se kellesz neki, megnyugtatlak – mosolygott Marika.
 - Pedig sokkal szebb vagyok, mint te – mondta gúnyosan Nelli.
 - Az igaz, de sokkal gonoszabb is vagy, mint én. Viktor olyannak szeret, amilyen vagyok – válaszolta magabiztosan Marika.
- Nelli dérrrel-dúrral odébbállt. Ez a terve nem sikerült.

Marika azon gondolkodott, hogyan lehet ilyen gonosz valaki, aki ennyire szép? Most már érti, miért nincs mellette fiú. Egy ilyen mellett nehéz lehet kibírni. Egy hét után odébbállnak a srácok tőle. Rájönnek, hogy milyen. Inkább lesz kevésbé szép, Viktor szemében mégis ő az igazi. Ő más szemmel látja őt, mint a többiek. Csak ezentúl jobban kell vigyázni a kapcsolatokra, mert elég egy pillanat, hogy minden elromoljon. Most bebizonyosodott. Majdnem örökre szétmentek. Marika arra gondolt, milyen jó, hogy adott egy esélyt Viktornak, hogy elmondja az ő verzióját. Pedig olyan egyértelműnek látszott, mégse úgy történt, ahogy Marika gondolta. Így újra kibékülhettek, és talán jobban szeretik egymást, mint eddig.

Persze a suliban gyorsan híre ment Nelli ténykedésének és rosszindulatának. Ezután még többen kerültek, mint eddig. Nagyot esett a fiúk szemében is. Hiszen velük is megtehetette volna. Így Nelinek a suliban már nem maradt csodálója. Hiába volt a legszebb, ilyen gonoszodó természetű lányt egyik fiú se akart magának. Rájöttek, hogy csak saját magát szereti. Nelli ellehetetlenítette saját magát. Már a barátnői se néztek fel rá. Nelinek ez maga volt pokol. A fiúk már nem üldözték a szerelmükkel, senki nem dicsérte meg a szépségét. Már az sem segített rajta, hogy szép volt. Ettől még kötözködőbb lett, minden apróságra haragosan reagált. Úgy tett, mintha mindenkit lenézne, mintha mindenki levegő lenne a számára. Már csak a saját álomvilágában volt ellenállhatatlan hercegnő.

Marika és Viktor már nem törődött Nellivel. Lezárták tekintették az ügyet. Ugyanúgy minden szabadidejüket együtt töltötték, mint eddig. Viktor arra gondolt, hogy Nelli meg se közelíti az ő Marikáját. Az ő szemében már Marika volt a legszebb.

13.fejezet

Tökéletesnek látszó megoldás

Péter még mindig drogos volt, hiszen ő nem volt elvonón, mint Dávid. Egyre nehezebben tudott pénzt szerezni a napi adagjára. Lassan azt a pénzt is felélte, amelyet Dávidék házának kifosztásából szerzett. Dávidot már nem tudta megpumpolni, hiszen azóta nem találkoztak. Sokat gondolkozott azon, hogyan tovább? Mit lépjen? Semmilyen jövőképe nem volt. Őt csak az érdekelte, mi van ma? A jövőre gondolni se mert. Miben reménykedhetne ilyen helyzetben? Már rég nem hitt a mesékben. Pici kora óta nevelőintézetben nevelkedett. Anyja kukába tette, amint megszületett, mint valami szemetet. Szerencsére időben rátaláltak, és a kórházban megmentették az életét. Fogalma se volt, kik a szülei. Így csak magára számíthatott. Nevelőotthonba került, aztán később nevelőszülőkhöz. Sajnos a szeretetről itt sem tudott meg sokat. Nevelőapja nemsokára inni kezdett, és mindig vele kötözködött. Péter így jobbnak látta lelépni otthonról, mielőtt a nevelőapja hazaér. A sulit is lazán vette. Mivel rossz tanuló volt, és semmi sem érdekelt igazán, asztalosnak tanult. Ez is csak kényszermegoldás volt, nem is fülött a foga hozzá. Nevelőanyja is sokat szenvedett férje alkoholizmusa miatt. Így neki se maradt energiája a fiúval foglalkozni. Örült, ha nem rontotta otthon a levegőt. Arról fogalma sem volt, hogy Péter drogos lett. Nem vette észre az intő jeleket, vagy csak nem akarta észrevenni. Inkább bedugta a fejét a homokba, mint a strucc. Néha könnyebb elmenekülni a probléma elől, mint szembenézni vele. Csakhogy így nem oldódik meg. Attól, hogy valaki nem akar tudomást venni róla, még létezik. Amíg nem nevezzük nevén a dolgokat, javulásra sem számíthatunk. Szóval, Péter csak úgy tengtellengett, sodródott az élettel. Cél, hit és remény nélkül. Azelőtt néha álmodott arról, hogy kisgyerek még, és az igazi anyja eljön érte. Ő kisgyerekként boldogan bújt anyja ölelő karjai közé. Aztán felébredt, és sötétnek látta a világot. Miért épp őt dobta el az anyja magától? Miért épp neki kellett nevelőotthonban felnőnie? Miért az ő nevelőapja ilyen vadállat? Túl

sok volt a kérdés, és válasz nem jött sehonnan. Lelke belekeményedett az élet próbatételeibe. Azelőtt sokat sírt, de már kiapadtak a könnyei. Érzései mintha nem is lettek volna. Nevelőanyja ugyan szerette a maga módján, csak kemény asszony lévén nem tudta kimutatni a szeretetét. Nem volt az a babusgatós típus. Inkább azért fogadták örökbe Pétert, hogy legyen, aki segít a ház körül. Öregkorukra legyen támaszuk. Amolyan ingyen szolga volt otthon. Tennivalója volt bőven. Az apja az alkohol miatt már nem volt sok dologra képes. Így Pétert iskolából jövet várta az otthoni munka, ha végzett vele, mehetett, amerre látott. Neki se volt könnyű élete. Valahogy nem is próbálta megkönnyíteni. Senki nem volt, aki megtanította volna, hogy mindig van remény. Minden rossz elmúlik egyszer. A gödör mélyéről felfelé is vezet út. Péter inkább a drogokhoz menekült. Ebben az állapotban nem volt több kérdés. Nem érzekelte a rosszat. Igaz, a jót sem. Nevelőanyjától úgy látta, a bajban homokba kell dugni a fejét. Neki ez a struccpolitika volt a stílusa.

Csak egyre több pénz kellett a heroinra. Otthonról nem hozhatott, nekik sem volt elég. Így legközelebb, mikor ment az anyagért, megkérdezte a dílert, hogy árulhatna-e ő is drogot? Megérné-e neki? A srác nem volt meglepve. Nem ő volt az első, aki ezt kérdezte. Többen követték azóta a példáját. Így hát neki is elmondta a tudnivalókat. Pétert meggyőzte. Ez az. Megint lesz pénze. Nemcsak a drogra, bármit megvehet majd magának. Hisz sok drogos van. Majd felkínálja pár ismerősének, esetleg idegeneknek az állomáson, vagy másutt. Aztán aki egyszer megkóstolja, biztosan a vevője lesz. Ezzel tisztában volt. Aztán dőlni fog a zsozsó. Úgy érezte, megtalálta a megoldást a pénzhányára. Aztán majd irigyelni fogják az osztálytársai, ha meglátják, mennyi pénze van. Menő cuccokban fog járni, vesz egy motorkerékpárt magának és süvíteni fog a szabadság felé. Nevelőanyjának is ad belőle, majd kitalál valami mesét, hogy honnan szerezte. Király. A tettek mezejére lépett. Sokkal nehezebb volt kuncsaftokat szereznie, mint gondolta. A díler ugyanis megtartotta a vevőkörét, neki sajátot kellett szereznie. Eleinte félénken szólítottatta meg a szakadt farmerban járó csöveseket. Tisztességes öltözetben járókat nem is mert megszólítani. Rock koncerteken is próbálkozott, több-kevesebb sikerrel. Annyi bevétele volt már, hogy a napi adagjára futotta. A nagy gazdagság még távol állt tőle, még váratott magára. Mégis, lassan beindult a szekér. Otthon jó rejtkehelyet kellett találnia, nehogy valaki felfedezze az árut. Nevelőszülei nem sejtették, hogy otthonuk drograktárrá változott. Továbbra is élte megszokott életét. A drogok már teljesen átszötték mindennapjait. Már nem csak függő volt, hanem ez volt a munkája is. Persze csak suli után. A látszatra vigyázott, nehogy elkezdjenek nyomozni utána, hol lóg napközben. Abba nem gondolt bele, hogy minden új kuncsaft valójában egy szerencsétlen ember lesz, akit ő rángat a slamasztikába. Innen nincs visszaút. Öregem, ha egyszer kipróbáltad, akkor vesztettél. Nem egy játékban, hanem életed játszójában. Olyan nincs, hogy te leszel a kivétel, aki nem szokott rá. Felejtsd el! Nézz körül a narkósok között, mind azt hitte, hogy vele ez nem fordulhat elő. Mi lett belőlük? Emberi roncsok, régi önmaguk árnyéka. Választhatod ezt az utat is, de a többi ettől reményteljesebb. Rajtad áll a döntés! Ja, hogy a többiek kiröhögnek, hogy nem mered kipróbálni? Na és? Pár hónap múlva te röhöghetnél rajtuk, de nem fogod megtenni, mert nem vagy olyan kárörvendő, mint ők. Van egy régi mondás: „Ha azt mondják, hogy ugorj a kútba, beleugrasz?” Mész a többiek után esztelenül, mint egy birka? Vagy neked azért van sütnivalód, és nem akarsz rosszat magadnak? Ha előre tudnád, hogy behalsz, ha ezt az utad választod, megtennéd? Ha nem, akkor okos döntést hoztál. Igazi felnőtt döntést. Felelősséget mertél vállalni a jövődért, az életedért. Ehhez csak gratulálni lehet. Péter kuncsaftjainak sajnós nem lehet gratulálni. Életük legrosszabb döntését hozták meg úgy, hogy még csak nem is sejtik. Fogalmuk sincs, mi vár rájuk. Vagány csávóknak hiszik magukat. Pedig csak sajnálatra méltó szerencsétlenek. Nincsenek tisztában a végzetükkel. Péter egész mást ígért nekik. Azt, hogy szuperul fogják érezni tőle magukat. Ez így is van, néhány pillanat erejéig. Aztán jön a fekete leves. Megehetetlen. Újra kezdődik az egész, és az élet egy körforgás lesz a drog körül. Az van a

középpontban. Már csak az létezik, semmi más nem fontos. Péter már tudja ezt, de ha ezt elárulná, akkor sikerülne eladnia akár egyetlen adagot is? Ő csak a jóval kecséget, a rosszat elhallgatja. Azt, hogy a mellékhatás egy elrontott élet. Ezt még magának se meri bevallani. Pedig elég lenne tükörbe néznie. Péter a megfutamodás híve. Elmenekülni a problémák elől. Hinni akarja, hogy nincsenek problémái. Homokba dugott fejjel biztonságban érzi magát.

Péter nemsokára menő díler lett. Dőlt a lé, ahogyan szerette volna. Csak a lelke lett egyre sötétebb.

14.fejezet Az ajtó bezárul

Marika boldogságát megzavarta nagymamája betegsége. Nagyon közel álltak egymáshoz, imádták egymást. Nagy Marika kisbaba korától fogva aktívan részt vett az unokája életében. Azt azért nem állíthatom, hogy a nevelésében, Emma néni ugyanis nem engedett beleszólást az ügyeibe, se a lánya nevelésébe. Így nagyinak csak a szórakozás maradt. Önfeledten játszhatott kis unokájával, babusgathatta kedvére. Erős kötelék szövődött kettejük között az évek során. Marika Viktort is nagyinak mutatta be először. Csak utána az anyjának. Persze Viktor ellen egyiküknek sem volt kifogása, ráadásul látták, hogy milyen boldog Marika. Most azonban kiderült, hogy nagy súlyos beteg. Persze teoretikusan van esélye a gyógyulásra, de az ő korában bizony már a legrosszabbra is gondolni kell. Emma néni még dolgozott, így azon töprengett, hogyan fogja megoldani édesanyja ápolását, ha arra kerülne a sor. Egyelőre még ellátta saját magát. Marika megrémült. Gondolni se mert arra, hogy nagyit elveszítheti. Nem, az lehetetlen. Hisz annyi idősebb ember él még, miért pont ő lett ilyen beteg? Nagy állapotja fokozatosan romlott. Erős fájdalmai voltak, már menni is alig bírt. Emma néni és Marika minden nap meglátogatták. Aztán egy nap bevitték a kórházba. Infúziókat kapott, és erős fájdalomcsillapítókat. Az orvos behívatta a lányát, és közölte vele, sajnos nem tudnak már rajta segíteni. Emma néni arcán kövér könnycseppek gurultak végig. Végigpergett előtte az egész gyerekkora, az, hogy mennyire szerette őt az anyukája. Persze ez kölcsönös volt. Nehéz szívvel lépett be édesanyja szobájába.

Nagy mosolyogva ránézett.

– Látom, hogy szomorú vagy. Ne aggódj, én tudom, hogy lassan elmegyek. Érzem már egy ideje, hogy nincs sok időm hátra, de nem félek a haláltól. Azt akartam, hogy ezzel tisztában legyél! – mondta nagy csendesen.

Emma néni szeméből patakzottak a könnyek. Nem tudta, mit mondjon. Hazudni nem akart neki, hogy biztosan meggyógyul, és minden olyan lesz, mint régen.

– Tudod, hogy hívő ember vagyok, így számomra megváltás lesz a halál ettől a sok fájdalomtól. Meg aztán tudom, hogy Hozzá megyek vissza. Már várom a találkozást – tette hozzá biztatón.

– Sokkal könnyebb így nekem, hogy nem félsz. Még te nyugtatsz engem. Én még bízek abban, hogy jobban leszel. Olyan jó lenne, ha meggyógyulnál – sóhajtotta a lánya. – Nagyon szeretünk ám, azt tudnod kell.

– Persze, hogy tudom. Én is szeretlek titeket. Örülök, hogy ilyen lányom és unokám van. Büszke vagyok rátok. Marikát készítsd fel erre. Már nincs sok időm – mondta nagy.

– Hát, az nehéz lesz. Olyan nehéz erről beszélni, még velem is – sóhajtotta Emma néni.

– Tudom, de sokkal nehezebben fogja viselni, ha felkészületlenül éri őt – tette hozzá nagy.

Emma néni lassan ballagott hazafelé. Üresnek és nagyon fáradtnak érezte magát. Otthon még várt rá egy nehéz beszélgetés a lányával.

Marika könnyekkel a szemében fogadta a hírt. Kicsit megkönnyebbült, hogy nagy nem fél, inkább várja a hazatérését. Másnap bement hozzá ő is. Nagy elbúcsúzott tőle. Bár Marika otthon megfogadta, hogy nem fog a nagy előtt sírni, mégis kitört belőle a zokogás. Olyan nehéz volt a búcsú. Bár akkor még egyikük se tudta, hogy ez volt az utolsó találkozás. Marika és Emma néni felváltva fogta nagy kezét. Ez a találkozás tele volt szeretettel. Olyan jó volt elmondani neki, hogy mennyire szeretik, és megköszönni minden percet, amit még együtt tölthetnek. Fájó szívvel ballagtak haza. Ki-ki a saját fájalmába burkolódzott, szótlanul lépkedtek egymás mellett.

Másnap reggel a kórházból hívták őket. Bevégeztetett. Sírva egymás nyakába borultak. Mindketten bementek a kórházba és kezdték intézni a temetést. Mintha valami láthatatlan erő feltöltötte volna őket energiával, amíg mindent elintéztek. Csak azután tört fel belőlük a zokogás. Viktor is olyan esetlenül viselkedett. Fogalma se volt, hogyan vigasztalhatná meg Marikát. Nem tudta, mit kellene ilyenkor mondani. Csak fogta Marika kezét szótlanul. Néha kevés a szó ahhoz, hogy kifejezzük, amit érzünk. Marika érezte, hogy Viktor mellett biztonságban van, és ez erőt adott neki. Bármennyire szerette a nagyiját, tudta, hogy el kell engednie. A temetés nehéz percei alatt is mellette volt Viktor. Marika lassan beletörődött a megváltozhatatlanba. Azért elfelejteni sohasem fogja. Majd a gyerekeinek is mesélni fog róla, akkor örökké megmarad az emlékezetükben. Neki megmaradt a sok élmény, ami összekötötte őket. Szeretettel fog emlékezni rá. Nagyija úgyis abban hitt, hogy a halál csak átmenet egy másik világba. Ez az ajtó bezárult utána, de biztos volt benne, hogy jó helyre került. Talán még jobbra, mint ahogyan itt érezte magát. Csak a test hal meg, a lelkünk halhatatlan. Mennyivel könnyebb elfogadni a halált egy olyan embernek, aki ebben hisz. Marika elmosolyodott. Nagy lelke tulajdonképpen most is él, és lehet, hogy éppen őt figyeli. Felnézett az égre. Az egyik felhő integető kezet formázott. Marika akaratlanul visszaintett. Lehet, hogy csak a képzelete játszik vele, de megnyugodott. Az élet megy tovább...

15.fejezet A függőség ára

Időközben Rigler Dávid egyre jobban csúszott lefelé a lejtőn. Az alkohol rabja lett. Egyik függőségből a másikba esett, csöbörből vödörbe. Persze ő most se érzékelte, hogy veszélyben van. Nagyon jól elvult magának. Csak az életének nem volt semmi értelme. Igaz, suliba járt még, de abban se volt sok köszönet. Már a szobájába is csempészett 2 üveg pálinkát, hogy hétvégeken, mikor az ősei otthon voltak, akkor is nyugodtan iszogathasson. Szülei még csak gyanút se fogtak. Nem itta magát hullarészegre, de azért, ha nem ihatott, már remegett a keze. Mondhatni nem is történt vele semmi érdekes. A suliban még mindig kerülték, csak annyit beszéltek vele, amennyire épp szükség volt. A tanárok se voltak vele elnézőek. Ő volt a suli fekete báránya. Bár a lányok szeretik a vagány fickókat, érte már nem versenyeztek. Az ő élete már túlment a vagányság határán. Ilyen lezüllött sráccal senki nem akart járni.

Péternek meg egyre jobban ment az üzlet. Bár erre nem lennének büszkék a nevelőszülei, ha megtudnák, de kit érdekel. Péter csak a saját maga javát akarta. Pénzre volt szüksége, hát tett róla, hogy legyen. Arra gondolt, hogy ez még mindig jobb, mint lopni, rabolni. Pedig ezzel a tevékenységével is épp elég embernek ártott. Segített tönkretenni a fiatalságukat, az életüket. Arról, hogy bosszút esküdött Dávidnak, még nem feledkezett el. Elhatározta, hogy meglátogatja és ad neki egy adag heroint ingyen. Így elaltatja a gyanakvását, és újra rászokik a szerre. Akkor majd ott lesz ő, a barátja, aki ellátja annyi droggal, amennyit csak akar. Persze nem ingyen. Gonoszul elmosolyodott. Ahogy kitervelte, úgy is cselekedett. Elment

Dávidékhoz, és becsengetett. Dávid kinyitotta az ajtót, és földbe gyökerezett a lába, annyira meglepődött. Péterre igazán nem számított.

– Teee? – kérdezte meglepődve.

– Én. Gondoltam szólok, hogy nem haragszom, lóghatunk megint együtt – válaszolta Péter.

– Kösz, de ilyen barátira nincs szükségem – felelte mogorván Dávid.

– Ezt azért itt hagyom, neked hoztam. Na csá, és remélem meggondolod magad. Holnap újra benézek – mondta Péter, és letett egy kis csomagot a küszöbre.

– Tőled nem kell semmi – szólt utána Dávid.

Péter elment, ő meg kíváncsi lett, mit hozott neki. Kinyitotta a csomagot. A vér a fejébe tódult, előntötte a harag a heroinos fecskendő láttán. Ez meg mit képzelsz magáról?– gondolta és hanyag mozdulattal a szemébe dobta. Én már rég tiszta vagyok – füstölgött magában Dávid. Gyorsan a bárszekrényhez lépett, és töltött magának fél deci pálinkát. Egy hajtásra felhörpintette. Még mindig érezte a feszültséget, amit Péter megjelenése okozott. Így még egyet megivott. Lassan kezdett hatni az ital. Dávid leült. Már csak egy gondolata volt. Egyetlen egy. Mi lenne ha... Csak most az egyszer, utoljára. Aztán soha többet. Nem akarja, hogy kárba menjen, ha már idehozta Péter. Tudta mennyibe kerül a szer. Nem olcsó multság. Kár lenne érte. Odament a szemétkosárhoz és villámgyorsan kivette a fecskendőt. Elkészítette és beadta magának. Nem gondolt a következményekre, arra, hogy hiába volt az elvonókúra. Elég, ha egyszer a kezébe veszi, és újra függő lesz. Tudta ezt jól, de próbálta lecsendesíteni a lelkiismeretét. Nemhiába mondják, hogy a narkós egész életére az marad. Nem tudhatja, mikor jön el a pillanat, amikor nem tud ellenállni a szernek. Akkor kezdődik minden előről. Dávid valahogy furcsán érezte magát. Mi ez? Hogyhogy rosszul van tőle? Mi a francot tett bele Péter? Az agya végleg eltompult, most utoljára. Elterült a földön. Szíve felmondta a szolgálatot. Nem érzett már semmit. Kiszállt belőle az élet. Mikor apja hazaért, látta, hogy Dávid a földön fekszik. Odarohant hozzá, szólongatta, aztán megpróbálta kitapintani a pulzusát. Sikertelenül. Kétségbeesésében előkereste a mobilját. Hívta a mentőket.

– Kérem, siessenek, a fiam a földön fekszik. Nincs pulzusa. Kérem...– elcsuklott a hangja. Még gyorsan bement a címet. Eszébe jutott, hogy talán sikerülhet újraéleszteni. Próbálta elsősegélyben részesíteni a fiát. Mindhiába. Akkor észrevette a fecskendőt. Mindent megértett. Kezébe hajtotta a fejét, és hangosan zokogott. Megérkeztek a mentősök. Az orvos nemet intett a fejével. Itt bizony már nincs segítség. Apja megmutatta neki az üres fecskendőt. Elmondta, hogy nemrég drogos volt a fia. Elvonókúra után úgy tűnt, végleg felhagyott a drogozással. Nem érti, mi történhetett. Az anyja hazaérkezve azt látta, hogy mentő áll a házuk előtt. El se tudta képzelni, mi történhetett. Berohant és látta, hogy a fia holtteste le van takarva lepedővel. – Neeeeeeeeee – velőtrázó sikolya törte meg a csendet. Hisztérikus sírásban tört ki. Elmondták neki, mi történt. Valószínűleg túladagolás következtében halt meg. Pontos eredményt csak a boncolás tud adni. A boncolás kimutatta, hogy Dávid szervezetében nemcsak heroin volt, hanem nagyobb mennyiségű alkohol is. Ez így, keverve, halálos dózis volt számára. Szülei vigasztalhatatlanok voltak. Elveszítették egyetlen fiukat. Ezt nagyon nehéz lesz feldolgozni. Ráadásul ilyen értelmetlen halállal. Ha nem kezd el drogozni, még most is élhetne. A rendőrök ujjlenyomatot vettek a fecskendőről. Dávid ujjlenyomatán kívül volt rajta egy másik is. Azé, aki hozta. Mindketten Péterre gyanakodtak. A rendőrök már vettek tőle ujjlenyomatot a rablás után. Látták, hogy egyezik. Így előkerítették Pétert, aki a rendőroktól tudta meg, hogy Dávid halott. Túladagolta magát. Mivel ő vitte neki a szert, ő is felelős a haláláért. Péter megijedt. Ő nem azt akarta, hogy meghaljon, csak egy kicsit meg akarta leckéztetni. Tudta, hogy nem kerülheti el a felelősségre vonást. Így lett vége a karrierjének. Nagyon hosszú ideig kell majd bűnhődnie ezért. A börtönt most már nem kerülheti el. Ráadásul házkutatást tartottak Péteréknél, és megtalálták a sok heroint. Így nemcsak Dávid haláláért kell majd felelnie, hanem a dílerség miatt is büntetni fogják. Nevelőszülei most jöttek rá, hogy nem is ismerték Pétert. Ilyet soha nem feltételeztek volna

róla. Két fiatal vagányságának lett most vége. Dávid értelmetlen halálát meglepődve fogadták az ismerősök, osztálytársak. Lám, még most is köztük lehetne, ha sose nyúlt volna a droghoz. Péter iránt senki nem érzett sajnálatot a nevelőszülein kívül. Mindenki egyetértett abban, hogy megérdemli a büntetést. Viktort megrázta Dávid halálhíre. Bár már régen nem tartották a kapcsolatot, mégis sajnálta. Milyen kár, hogy Péterrel kezdett barátkozni. Néha ilyen kicsiségeken múlnak a dolgok. Ha az ő barátja marad, biztosan nem került volna ilyen helyzetbe. Késő bánat. Ez a fejezet végérvényesen lezárult. Viktor élete viszont reményteljes. Bizakodva nézett a jövőbe. Remélte, hogy hite és belső ereje nem engedi, hogy tévútra lépjen. Akadályok mindenki életében vannak. Arra szolgálnak, hogy lelkileg megerősítsenek minket. Viktor is levonta a tanulságot ebből a szomorú esetből. Ő a boldog, szeretetteljes életet választotta.